

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

ไปภูกะดิง

ป.อินทรปาลิต

ความโกลาหลอลม่านเกิดขึ้นทั่วบ้าน “พัชรภรณ์” ตลอดเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา นี่ก็เพราะเสียหงวนกับนิกรหายไประหว่างไปจากบ้านโดยไม่มีร่องรอยใดๆ

ในตอนแรกเจ้าคุณปัจจนิกฯ เข้าใจว่าสองสหายคงไปหลบลมร้อนอยู่ที่บ้านเจ้หนอมหรือนางหนอม เอเช่นต์ใหญ่ แต่เมื่อวันรุ่งขึ้นอาเสียกับนิกรไม่กลับจนถึงเย็น เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ชักเอะใจส่งเจ้าแห้วเอารถไปตามที่บ้านเจ้หนอมทันที

เจ้าแห้วกลับมารายงานว่า

“รับประทานไม่มีแม่แต่เงาของอาเสีย หรือคุณนิกรเลยครับ รับประทานเจ็บอกว่า คุณนิกรกับอาเสียไม่ได้ไปเหยียบย่างสำนักเจ้หนอมร่วม ๓ เดือน แล้ว รับประทานกระผมพยายามมองหา ก้นบูหรือของอาเสียและของคุณนิกรจนรอบบ้านเจ้หนอมก็ไม่ปรากฏ”

คุณหญิงวาดตกใจมาก ท่านรีบพาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลเจ้าของห้องที่คุณหญิงแจ้งว่าคนหาย แต่นายร้อยเวรไม่ยอมรับแจ้งความ เพราะคนที่หายไปมีอายุเป็นพ่อคนได้แล้ว

นวลลอกกับประไพเป็นห่วงตัวรักของหล่อนจน ไม่เป็นอันกินอันนอน ประไพรีบไปที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงฉบับหนึ่ง ลงประกาศศพหาย และคร่ำครวญถึงตัวรัก ในหน้าบริการของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นอย่างหดย้อย

อย่างไรก็ตาม ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาไม่มีข่าวจากสองสหายเลย นันทากับประภา พลอยวิตกเป็นทุกข์ไปด้วย แต่เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพลและคร.ดิเรกเชื่อว่านิกรกับอาเสียจะต้องกลับมาบ้านในวันสองวันนี้

“ไม่เห็นจะน่าวิตกอะไร” คร.ดิเรก พุดกับนายพัชรภรณ์ “อ้ายสองคนมันไม่ไปไหนหรือก เมียบ่นรำคาญหนักๆ เข้ามักก็ลงแอบไปนอนตามบ้านเพื่อนฝูงหรือมายก็ไปเช่าโรงแรมอยู่เปล็ดเปล็ดกับสุรา ,นารี งามครั้งหนึ่ง ท่านมหาราชาจันทกุมารเคยหายไปจากวังถึง ๒ สัปดาห์”

พลหัวเราะ

“พอแล้ว ไม่ต้องเล่าหรือก เมื่อท่านมหาราชาของแกลเต็มทนแล้ว”

ความจริง เสียหงวนกับนิกรยังอยู่ที่กินดี ไม่ได้มีภัยอันตรายใดๆ เกิดขึ้นเลย เรื่องมันมีอยู่ว่า ตอนเย็นวันนั้นกิมหงวนกับนิกรได้ชวนกันไปธุระนอกบ้าน บังเอิญวันนั้นรถยนต์ของบ้าน “พัชรภรณ์” มีคนเอาไปใช้หมดทั้ง ๔ คัน อีกคันหนึ่งส่งไปซ่อม สองสหายเลยต้องนั่งรถสามล้อพากันไปธุระ ซึ่งเป็นธุระของเสียหงวนเกี่ยวกับเรื่องราคาทองคำ อาเสียของเราฝีมือพลิ้วใหญ่อยู่ในวงการค้าทองคำ เขาสามารถสั่งขึ้นราคาหรือลดราคาทองคำแท่งและทองรูปพรรณได้

เมื่อเสร็จธุระแล้วเสียหงวนพานิกรไปกินข้าวกลางวันกับเขาที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ที่นั่น...สองสหายได้พบกับสาวสังคมบางคนซึ่งเป็น ประกายพริ้วแห่งฟ้าบางกอก มีรูปถ่ายตามปกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ บ่อยๆ ปรากฏชื่อในหน้าสังคมเสมอ คนหนึ่งชื่อชลอจิตรเคยให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ว่า ชอบทานช็อกโกแลต, ลูกพรุน,

ไอศกรีม, ชอบเล่นเปียโนโน้ตต่างๆ ที่เกิดมาไม่เคยคิดสักเป็งเดียว ชอบขี่ม้า และชอบอะไรอีกหลายอย่างล้วนแต่ของโก้เก๋ทันสมัย ชลอจิตคนนี่แหละเสียหงวน หมายมันปั่นมือ ที่จะละเมิด อธิปไตยของหล่อนมานานแล้ว

อีกคนหนึ่งชื่อสุดสาวท เป็นเจ้าของร้านตัดผมที่วังลมชบชบกันว่าหล่อนเป็น “ชั้นสูง” สองสาวพบกับสองสหายที่ถัดตาการที่ร่วมสนทนาและร่วมกินอาหารกลางวันกัน มีขนมจีบ , ซาลาเปา, เป็ดย่าง, บะหมี่ผัดเส้นไก่, ก้ามปูทะเลทอดกรอบ

นิกรเกิดพิศจืดขึ้นมา ก็ชวนแม่สาวสังคมทั้งสองไปเที่ยวบางแสนกับเขา แทนที่หล่อนจะหาว่าดูถูกหรือแสดงกิริยาไม่พอใจหล่อนกลับ โอ.เค. ซิก้าเร็ดอย่างง่ายดาย สองสหายได้เช่ารถแท็กซี่คันหนึ่งพาแม่งามทั้งสองหลบลมร้อนไปจากกรุงเทพฯ มุ่งตรงไปสถานตากอากาศบางแสน ซึ่งที่นั่นเสียหงวนได้เช่าบังกาลีของทรัพย์สินไว้หลังหนึ่งตลอดฤดูร้อน สำหรับให้พรรคพวกของเขาหรือตัวของเขาเองไปพักผ่อน

๗ วันที่บางแสน สัญญารักที่ไม่จริงยั่งยืนและไม่มีความหมายอะไรได้ถูกสร้างขึ้นมาท่ามกลางเสียงคลื่นสายลมและกลิ่นไอโซนซึ่งบางครั้งก็รุนแรงถึงกับต้องยกมืออุดจมูกถ้าหากว่าไอโซนนั่นเกิดขึ้นจากนิกร

สองสหายเต็มไปด้วยความสุขกายสบายใจ อยู่กันคนละห้อง มีดาวสังคมอยู่แนบข้างตลอดเวลา ไม่มีอะไรที่จะอนาทรร้อนใน เสื้อผ้าก็ไปซื้อมาจากชลบุรีอีกคนละสองสามชุด ชื่อแปรงสีฟัน, สนุ, ผ้าเช็ดตัวและเครื่องใช้เท่าที่จำเป็น ถึงเวลากินข้าวก็สั่งอาหารมากินที่บังกาลี

ไม่มีใครรู้เบื้องหลังของอาเสียกับนิกรว่า หลบหนีหนีหน้าไปไหน

จนกระทั่ง เย็นวันนั้น ขณะที่คณะพรรค ๔ สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่พร้อมหน้าอยู่ที่สนามหญ้าหน้าตึก รถยนต์แท็กซี่คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” ผู้ที่นั่งอยู่ตอนหลังรถคือเสียหงวนกับนิกรของเรานั่นเอง

สองสหายนั่งคู่กันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม คณะพรรค ๔ สหายแลเห็นเข้าก็ผลุดลุกขึ้นยืน ประโศกกับवलลอดดีใจเหลือที่จะกล่าว แต่แล้วก็หึงหวงทันทีเพราะคิดว่าผู้รักของหล่อน คงจะพาผู้หญิงไปหลบนอนตามสถานที่ตากอากาศแห่งใดแห่งหนึ่ง เช่น บางปู, บางแสน, หรืออาจจะไปหัวหินก็ได้

รถแท็กซี่ คันนั้นแล่นมาหยุด หน้าเรือนต้นไม้สองสหายต่างเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ ทั้งนิกรและเสียหงวนแต่งกายแบบนักล่าสัตว์เครื่องจาง กางเกงขาสั้นสีก็เก้ทแขนสั้นแบบตรวจการสีเขียวกัน สวมหมวกกันแดด คาดเข็มขัดบรรจุกระสุนปืนลูกซอง โดยเฉพาะเสียหงวนมีเข็มขัดลูกปืนสะพายบ่าทั้งสองข้างด้วย มองดูคล้ายๆ ผู้ร้ายชาวเม็กซิกันในหนัง

ความจริงซึ่งไม่มีใครรู้อีกนั่นแหละ สองสหายมาถึงกรุงเทพฯ เมื่อตอน ๑๕.๐๐ น. นี้เอง หลังจากส่งแม่ดาวสังคมที่บ้านพักของหล่อนแล้วสองสหายก็พากันไปที่เว็จนครเขมม เพื่อปรับปรุงตัวเองให้อยู่ในบทบาทของนักล่าสัตว์หรือนักนิยมไพร

สองสหาย เลือกซื้อเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นของเช็คกันแฮนด์ส์ได้คนละชุด ซื้อกระเป๋าเดินทาง กระสุนปืนลูกซองหรือลูกปืนเล็กยาว แล้วก็พากันไปที่ร้านปืนแห่งหนึ่งทางหน้าโรงหวยซึ่งเจ้าของร้านนั้นเป็นเพื่อนเก่าของกิมหงวน อาเสียฮิมปืนพกมา ๒ กระบอก ลูกซองอีกสองกระบอก ขึ้นรถแท็กซี่กลับบ้าน

จากการแต่งกายของสองสหายทำให้ทุกคนเข้าใจว่ากิมหงวนกับนายจอมทะเล้นกลับมาจากป่า นิกรยกมือเรียกเจ้าแห้ว

“เฮ้ย มาเอากระเป๋าเสื้อผ้าลงจากรถทีโว้ย”

เจ้าแห้วอมยิ้มมาที่รถ

“รับประทานไปเล่นหนังที่ไหนมาครับ”

อาเสี่ยสตั้งแล้วทำตาเขียว

“ใครบอกแกละ ข้าไปป่าไม่ใช่ไปเล่นหนัง”

เจ้าแห้วหัวเราะลิกลัก หัวกระเป๋าสื่อผ้าขนาดข้อมสองใบ ออกมาจากรถถือเดินไปที่ตัวตึก กิมหงวน
ชะโงกตัวหียบป็นลูกของลงมา ส่วนนิกรสพายอยู่บนบ่า แล้วอาเสี่ยส่งธนบัตรใบละ ๒๐ สองฉบับให้โชเฟอร์
หนุ่ม ต่อจากนั้นรถเก๋งแท็กซี่นั้นก็แล่นออกจากบ้าน พัชรารณณ์

สองสหายพากันเดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขา อารมณ์หึงของนวลล่ออกกับประไพหายไปแล้ว
คุณหญิงวาดเริ่มงานหลานชายของท่านทันที

“นี่ไปไหนกันมาวะ ตัวดำเป็นเหนียงเขียว”

นิกรหัวเราะ

“ไปเที่ยวภูกะดิงมาครับ”

ทุกคนลืมหูลง

“ไปภูกะดิง.....” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโร

“ไปจนถึงภูกะดิงเขียวหรือนี่”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือชี้หน้าหลานภรรยาของท่าน

“โกหก อัยนี้โกหกเด็ดขาด ภูกะดิงไม่ใช่อยู่ที่ใกล้ๆ อยู่ๆ แะจะไปโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยอย่างไรงั้น”

นิกรขมวดคิ้ว

“ปู่โธ่ วันนี้นั้นวันพระผมไม่โกหกหรือครับ ผมไปเที่ยวภูกะดิงมาจริงๆ ไม่เชื่อถามอ้ายหงวนดูก็ได้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

“จริงๆ ครับ ผมกับอ้ายกรไปเที่ยวภูกะดิงมาจริงๆ แหม-อากาศและธรรมชาติที่นั่นวิเศษมากเขียวครับ
บนยอดเขาจะดิงหรือภูกะดิงสุขสบายมากอากาศเย็นสบายเหมือนอยู่สวีตเซอแลนด์ ผมกับอ้ายกรเล่นสกีกันทั้ง
วัน”

เท่านี้เอง พลกับ ดร.ดิเรกก็รู้ว่านิกรกับอาเสี่ยไม่ได้ไปเที่ยวภูกะดิง สองสหายคงไปเที่ยวภูอื่น และน่าจะ
เป็นบางปูหรือบางแสน คุณหญิงวาดจูงมือนิกรกับอาเสี่ยพาไปนั่งที่เสื่อจันทบุรีผืนใหญ่ในสนาม หล้าคณะพรรค
๔ สหายตามมาด้วย ต่างพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ

คุณหญิงวาดมองคูสองสหายอย่างสงสัย แล้วท่านก็ยิ้มน้อยอิมใหญ่

“แกลงนี่ไปนอนกับผู้หญิงแล้วโกหกว่าไปเที่ยวภูกะดิงมา”

นิกรเม้มปากแน่น

“เอาอีกแล้ว ปู่โธ่ เห็นผมเป็นคนโกหกไปได้ให้ก้าวไปธรณีสูบซีครับ เรื่องมันเป็นขังี้ ผมไปพบเพื่อน
เก่าเข้าเลยไปกินเหล้ากับเขา กินมากไปหน่อยก็เมากลับบ้านไม่ได้ เพื่อนเขาเลยพาผมกับเจ้าหงวน ไปค้างที่บ้านเขา
ที่ทุ่งมหาเมฆ” นิกรโกหกอย่างคล่องแคล่ว ทำหน้าตาขึงขังไปด้วย

“แล้วยังไงละ” ประไพถามเสียงเขียว

นิกรค้อนควับ

“อื้อ พุดกับตัวไม่น่าฟังเลขพับผ้า ยังไงละ...ปู่โธ่” แล้วเขาก็หันมาอิมกับคุณหญิงวาด “เจ้าเพื่อนผมเขา
เตรียมตัวไปเที่ยวภูกระดิงกันครับ เขาตื่นกันแต่เช้ามีรถรับเราอ่อนวอนเอาผมกับอ้ายเสี่ยไปภูกระดิงกับเขาด้วย ผม
นึกสนุกขึ้นมาก็เลยชวนอ้ายเสี่ยร่วมทางไปกับเขา”

นวลล่อเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หล่อนอยากจะจับโกหกก็กล่าวถามกิมหงวนทันที

“ไปภูกะดิงนะไปยัง ึงกัน”

อาเสี่ยพุดขี้มๆ

“ก็ไปรถไฟนะชินวาล”

แม่เสื่อทำตาเขียว

“รู้แล้วว่าไปรถไฟ แต่ไปรถขบวนไหนออกจากกรุงเทพฯ เวลาอะไร ไปลงที่ไหน ถึงจุดหมายปลายทาง
กี่โมง แล้วเดินทางต่อไปยัง ึง”

สองสหายจนมุม ในคำถามอันซัดขยาดแบบทนายความ นิกรแก้งอ้าปากหาหาวขึ้นดังกๆ แล้วพุดกับเสี่ย
หงวน

“ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกันเสียก่อนเถอะวะ ประเดี๋ยวค่อยกลับลงมาคุยกับเมียๆ ของเรา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ้อมมือรวบผมลูกเขยของเขาไว้

“เดี๋ยวก่อน พวกเรากำลังจะจับโกหกแก คำถามของยายนวลมีสาระสำคัญดีมาก ถ้าแกไปภูกะดิงมาจริง
ແกงตอบคำถามเหล่านี้ได้อย่างคล่องแคล่ว เร็วตอบมา ขึ้นรถขบวนไหน ถึงจุดหมายปลายทางกี่โมงแล้วเดินทาง
ต่อไปอย่างไร”

นิกรหน้าจ้อย เขาไม่มีความรู้เรื่องภูกะดิงเลยรู้แต่ว่าภูกะดิงเป็นขุนเขาลูกหนึ่งทางภาคอีสาน

แล้วนิกรก็ฝืนหัวเราะปลอมใจตัวเอง

“ไปรถไฟโคราชครับ แต่จะขบวนไหนหรือลงเมื่อไรผมจำไม่ได้จริงๆ คุณพ่อก็ทราบดีแล้วว่าคนอย่างผมถ้า
ขึ้นรถไฟเป็นต้องนอนหลับเรื่อยไปตลอดทางๆ

นวลล่อขี้มให้ฬั้วรักของหล่อน

“ยังงั้นเสี่ยต้องตอบคำถามของนวลให้ถูกต้อง”

เสี่ยหงวนขี้ดหน้าออกขึ้นในท่าเบ้ง เพื่อนพ่อค้าของเขาเคยเล่าให้ฟังแล้วถึงเรื่องการเดินทางไปที่ภูกะ
ดิงกลับมา เสี่ยหงวนพอจะจดจำได้ เขายกคิ้วให้มาตามขอดที่รักของเขาแล้วพุดอย่างคล่องแคล่ว

“ฮ้ายกรนะมันไม่มีสมองเพื่อจดจำเหตุการณ์อดีตของมันหรืออ มันจ้องแต่จะกินแล้วก็นอนเท่านั้นอย่าง
เสี่ยไปทำอะไรมาคงจำได้เสมอ จำได้แม้กระทั่งเสียงคลื่นชายหาด.....”

นั่นหาหัวเราะคิก

“อะไรกันคะเสี่ย ภูกะดิงถึงมีคลื่นชายหาด”

กิมหงวนเข็นวาทไปหมดทั้งตัว

“เปล่าครับ ผมพุดยังไม่ทันจบประโยชน์คุณก็ชิงพุดขึ้นเสี่ยก่อน ผมหมายความว่าผมเป็นคนจดจำเหตุการณ์ใน
อดีตของผมได้ดีมาก จำได้กระทั่งเสียงคลื่นชายหาดราวไวกูเกิด ที่ผมพานวลไปตากอากาศเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วมา”

ประภาพุดขึ้นเบาๆ

“อาเสี่ยลองบอกเราสิคะ ภูกะดิงนะไปรถขบวนอะไร ไปถึงจุดหมายปลายทางที่ไหน เมื่อเดือนที่แล้ว
มาเพื่อนของดิฉันคนหนึ่งเขาเป็นอาจารย์ เขาไปที่ภูกะดิงกลับมาเล่าถึงการเดินทางสนุกสนานให้ฟังลองเล่าซิ
คะจะตรงกันไหม”

กิมหงวนหัวเราะ

“เราไปรถไฟเร็วพิเศษ กรุงเทพฯ ขอนแก่นครับ”

นวลล่อถามเร็วปรือ

“รถออกกี่โมง”

“ว่า.....” เสียหวนครง “เสียไม่ใช่ผู้อำนวยการเดินรถไฟนี่จะได้รู้กำหนดเวลาเดินรถ”

“ก็ควรจะมีสิคะเพราะเราไปรถที่ขบวนนั้น”

อาเสี่ยวว่า “รถเร็วพิเศษออกจากกรุงเทพฯ เวลา ๖.๓๐ น. ไปถึงปลายทางของเราที่ขอนแก่นเวลาทุ่มเศษ ระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึงขอนแก่น ๔๕๐ กิโลเมตร รถเร็วพิเศษแล่นเร็วประมาณชั่วโมงละ ๕๐ กิโลเมตร พนักงานขับรถ ชื่อนายด้วง ทองคำหุ้ม การ์ดรถชื่อคุณสมบัติ ใจดีและจี๊ดเย็น คนโดยสารเที่ยวนี้ประมาณ ๖๐๐ คน”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นพร้อมๆ กันเจ้าแก้วเดินเข้ามาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบร่วมวงสนทนาด้วยคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณป๋จจนี่ๆ และ ๔ นางช่วยกัน สัมภาษณ์อาเสี่ยวกับนิกรเพื่อจะจับโกหก แต่สองสาวก็พยายามช่วยตัวเองจนได้

“จากขอนแก่นเดินทางไปยังไงอีก” คุณหญิงวาดถามอย่างเป็นงานเป็นการ

อาเสี่ยวนิ่งนึกจากคำบอกเล่าของเพื่อนที่เล่าให้ฟัง

“เราต้องไปค้างที่ขอนแก่นหนึ่งคืนครับคุณอา”

“เออ แล้วต่อจากนั้นไปยังไง”

“ก็เดินทางด้วยรถยนต์สิครับ ง่า....” แล้วเขาก็หันนิกร “รถจี๊ปที่เราไปหมายเลขทะเบียนเท่าไรวะ”

นิกรพูดโพล่งออกมา

“ข.ก. ๕๖๗๘”

ประไพค้อนสามีของหล่อน

“ที่ยังจี๊ดก็จำได้ละ”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ก็เลขของมันแปลกนี่จะไฟ เรียงกัน ๕๖๗๘ ทำไมจะจำไม่ได้”

คุณหญิงโบกมือห้ามหลานสะกั๊วของท่าน

“อย่าเพิ่งพูดแม่ไฟ ให้อาสารากเจ้ากรเอง”

ดร.ดิเรกทำคอย่น ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำหน้ากะเรียกระดชอบกลมมองดูภรรยาของท่านด้วยความหมั่นไส้

“ปู้โ้ คุณหญิงเอ๊ย...เขาเรียกว่าสัมภาษณ์ไม่ใช่สาราก นี่ถ้าขึ้นไปพูดที่อื่นคงขายหน้าเขาตายहां”

คุณหญิงลืมหัดตาโพล่ง

“หน้อย ทำไมจะต้องไปขายหน้าเขา ดิฉันแก่แล้ว ลองใครมาว่าอะไรชิดิฉันไม่คำให้เป็งก็ลองดู” แล้วท่านก็หันมาทางกิมหงวน “เฮ้า-ว่าไป รถยนต์ออกจากจังหวัดขอนแก่นไปทางไหน ถ้าแกสองคนไปเที่ยวมาจริงก็คงจะตอบได้”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“ออกจากขอนแก่นไปตามทางหลวงสิครับ ทางหลวงสายขอนแก่นไปจังหวัดเลย ระหว่างทางได้ผ่านที่สำคัญๆ หลายแห่ง”

เจ้าคุณป๋จจนี่ๆ กล่าวขึ้นบ้าง

“ผ่านอะไรบ้าง”

เสียหวนว่า “ผ่านอำเภอชุมแพเป็นด่านแรกครับ ที่นั่นมีตลาดอุ้นหนาฝ่าคั้ง ผู้คนก็กักดีเหมือนกัน”

นิกรค่อยๆ ชะโงกหน้าเข้ามาดูอาเสี่ยวในระยะใกล้ซิด

“ทำไมแกร้ววะ”

“อ้าว” อาเลี้ยเอ็ดตะโรเสียงลั่น “ก็ไปมาด้วยกันยังไงละโว้ย อี๊...อ้ายเวรนี่” แล้เขาก็หันมาข้มกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ “พักที่อำเภอชุมแพราวชั่วโมงเศษให้ม้ากินหญ้ากินน้ำแล้วเดินทางต่อไป”

คุณหญิงวาดวาดคอกมือชี้หน้าเสี่ยหงวน

“เท่านั้นเองฉันก็จับโกหกแก่ได้ ตะกี้ก็แอบบอกว่าไปรถจีบ แล้วทำไมถึงหยุดพักให้ม้ากินหญ้ากินน้ำ” เสี่ยหงวนทำหน้ากะเรียะระราดชอบกล

“คือมันยังจีบรับ ระหว่างที่เราหยุดพักกินข้าวเช้ากัน มีม้าตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ต้นไม้ข้างๆ เรา ผอมโซเห็นซี่โครงเป็นคันบรไรด์ พวกเราสงสารก็เอาหญ้าเอาน้ำให้มันกินเป็นการกุศล”

นิกรตบมือหัวเราะลั่น

“อือฮือโว้ย อ้ายเสี่ยนี่ปฏิภาณเฉียบแหลมดีเหลือเกิน ไปได้ทั้งน้ำขุนฯ”

คราวนี้กิมหงวนชักฉิว

“เดี๋ยวกี้จะตะเข้าให้เท่านั้นเอง อ้ายเรากำลังเล่าให้คุณอาท่านฟังว่าเราไปเที่ยวภูกะดิงมาจริงๆ แก่มือไม่พายแต่แกว่งปากหาเท้า แล้วถ้าเพื่อเมียเขาไม่เชื่อว่าเราไปภูกะดิงเรามาจับตัวหรือ พุดเป็นบ้าไปได้” แล้กิมหงวนก็รีบบรรยายต่อไป “ออกจากอำเภอชุมแพเราผ่านดงตาลครึ่ง พรานนำทางเขาบอกว่าในดงตาลนี้มีช้างป่าอยู่หลายโขลง ตัวใหญ่มากเพียงแต่รอยของมันก็วัดฝ่าศูนย์กลางตั้ง ๖ ฟิต”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“เฮ้ รอยตีนช้างนะเรอะวัดได้เมตรได้ ๖ ฟิต”

กิมหงวนขมวดคิ้วขุ่น

“ไม่ใช่รอยตีน รอยตัวของมันที่นอนเล่นบนดินแฉะๆ โว้ย”

“โอ-ออไรน์ ออไรน์ เล่าต่อไปได้ สัตว์ป่าอื่นๆ มีอะไรบ้าง”

นิกรได้ทีก็พุดขึ้น

“สัตว์ป่ามีมากที่เสียว ลิง, ค่าง, ป่าง, ชะนี, หมี, เม่น, ยีราฟ, ม้าลาย, สิงโต, หมาใน, หมานอก, จิงโจ้”

“มีเรอะ” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถาม

นิกรหัวเราะแล้วสิ้นศรัทธา

“ไม่มี หรือกลัว ที่ผมบรรยายนะล้วนแต่ผมไม่ได้พบเห็นมันทั้งนั้น ง่า-ให้อ้ายหงวนเล่าดีกว่าครับ” เสี่ยหงวนเล่าต่อไป

“ออกจากดงตาลก็ถึงที่ราบมองแลเห็นหน้าผาแห่งหนึ่งเรียกกันว่าผานกตะกรุม”

คณะพรรค ๔ สหายฮากริน เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยวขมวดมือเขกกะบานอาเลี้ยเต็มเหนี่ยว

“ผานกเค้าโว้ย ไม่ใช่ผานกตะกรุม”

กิมหงวนขมวดคิ้วแล้วสูดปากลั่น พุดเสี่ยหัวเราะ

“ถูกละครับ ผานกเค้าผมจำผิดไป ผานกเค้าสวยงามมาก ถ้านักประพันธ์คนใดได้ไปเห็นแล้วคงบรรยายได้ดีทีเดียว ที่เชิงผานกเค้ามีศาลเจ้าอยู่แห่งหนึ่ง ชาวพื้นเมืองเคารพนับถือมากเรียกว่าศาลเจ้าปู่หลบ ต่อจากนั้นเราก็ถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งคือแม่น้ำพอง รถเราเล่นข้ามสะพานข้ามแม่น้ำ ถนนไม่สู้จะดีนักจนกระทั่งถึงกิโล ๑๓๓.๓๐๐ มีทางแยกที่นั่นไปทางซ้ายมือ ทางตอนนั้นเห็นจะพองๆ กับทางบางปะกงไปแปดริ้วแหละครับ พวกเรานั่งตัวลอยไปตามถนนอันขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ ต้องเลี้ยวเข้าทางเกวียนเล่นลุยไปตามแม่น้ำพองสักครู่

น้ำในแม่น้ำเกือบจะขาดตอน พื้นน้ำเป็นทรายแล่นลู่ไปได้สบาย น้ำลึกประมาณฟุตกว่าๆ ง่า- พบผู้หญิง ๒ คน แก้วฟ้าอาบน้ำ”

“อู๋ตาย” ประการ้องลั่น “ทำไมเขาทำยังงั้นล่ะคะ สาวหรือแก่คะอาเสี่ย”

“คนหนึ่งอายุ ๒ ขวบครึ่ง อีกคนในราว ๓ ขวบผมเห็นถนัดเลย”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นอีก

“เล่าต่อไปเถอะวะ” พลพู่คิ้มๆ เขาเข้าใจว่าที่กิมหงวนเล่าให้ฟังนี้ อาเสี่ยคงจำเพื่อนฝูงมาแล้วอีกทีหนึ่ง พลไม่ยอมเชื่อว่านิกรกับอาเสี่ยไปเที่ยวภูกะดิงกลับมา”

เสี่ยหงวนบรรยายต่อไป

“พวกเราผ่านบ้านศรีฐาน แล้วเลยไปจนถึงเชิงเขาภูกะดิงตรงกับหลัก ก.ม. ๑ ที่นั่นสูงจากระดับน้ำทะเลถึง ๓๐๕ เมตร ห่างจากทางแยกที่กล่าวประมาณ ๖ กิโลเมตร”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดกับ ๔ นางต่างเชื่อว่าสองสหายไปเที่ยวภูกะดิงมาจริงๆ เพราะกิมหงวนเล่าเป็นดูเป็นตะถูกต้อง ดังนั้นจึงพากันซักถามรายละเอียดต่อไปอีก คราวนี้นิกรก็อธิบายให้ฟังบ้าง ส่วนแต่โกหกทั้งสิ้น เช่นการผจญภัยกับสัตว์ร้ายในป่า

สองสหายต่างโกหกปกคลุมไปตามเรื่อง คุยว่าทางขึ้นเขาสู่อยอดภูกะดิง เป็นถนนลาดยางแอสฟัลต์ชั้นดี สองฟากทางเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ดอกต่างๆ สี กุหลาบดอกโตเท่าฝ่ามือต่างๆ กลีบซ้อนสวยมาก สองสหายได้พบลำห้วยธารน้ำใสสวยสดงดงามยิ่ง บนทางขึ้นเขาเต็มไปด้วยบังกาลี ตลาดร้านค้าอันทันสมัยทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่สะอาดสบายยิ่งสูงขึ้นไปอากาศก็เย็นจัด บนยอดเขามีโรงแรม บ้านพัก ดีกว่าหัวหินมาก ค่าเช่าถูก อาหารการกินมีสารพัด มีโรงภาพยนตร์ ๒ โรง มีบาร์และดนตรีส่งไปจากกรุงเทพฯ ซึ่งความจริง ที่กิมหงวนกับนิกรเล่านี้ไม่มีมูลความจริงเลย ผู้ที่ไปเที่ยวภูกะดิงกลับมาต่างอย่าเฝ้าไปตามกันเพราะบนยอดภูกะดิงกว่าจะขึ้นไปถึงก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำเท้าจะขาดใจตาย

คราวนี้ ๔ นางกับคุณหญิงวาดเกิดศรัทธาที่จะไปเที่ยวภูกะดิงขึ้นมาบ้างแล้ว เมื่อสองสหายบรรยายจบ คุณหญิงวาดก็กล่าวถามเจ้าคุณสามีของท่าน

“เราไปเที่ยวกันบ้างหรือคะเจ้าคุณ อากาศเดือนนี้กำลังร้อนจัดมากดิฉัน อยากจะพักผ่อนสัก ๒ อาทิตย์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พาช้อคิดว่าบนยอดภูกะดิงมีทุกสิ่งทุกอย่างอย่างที่กิมหงวนกับนิกรเล่าให้ฟังท่านก็เห็นด้วย

“อ้อ จริงซินะคุณหญิง ยกพวกเราไปให้หมดเลย ค่าใช้จ่ายคงถูกกว่าหัวหินหลายเท่า”

คุณหญิงหันมาถาม ๔ นาง ทุกคนต่างตกลงไปเที่ยวภูกะดิง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ โอ.เค. เช่นเดียวกัน นันทายัมให้ศักร์ของหล่อน

“ไปนะคะพล ไปเที่ยว ภูกะดิงกัน”

พลว่า “จะ ไปก็ไป”

คุณหญิงวาดหันมาพูดกับกิมหงวนและนิกร

“แกสองคนชำนาญทางดีแล้ว แกจะต้องนำทางพาพวกเราไปเที่ยวภูกะดิง เราจะออกเดินทางวันเสาร์ที่จะถึงนี้แหละ หรือยังงั้น”

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล

“แะะ แะะ ไปก็ไปครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม

“แกต้องไปด้วยนะดิเรก เพื่อพวกเราเกิดป่วยไข้กลางทางจะได้พึ่งแก”

“ออไรน์ ไปซีครับ เมื่อพวกเราไปผมก็ต้องไปด้วย”

เจ้าแห้วยกมือไหว้คุณหญิงवादแล้วพุดนอบน้อม

“รับประทานเอาผมไปปรับใช้ท่านด้วยไหมครับ”

คุณหญิงหัวเราะ

“แกเป็นคนสำคัญที่สุดในหมู่พวกเรา ถ้าแกไม่ไปด้วยฉันจะไปอย่างไร เพราะไม่มีใครเทกระ โจนพิน นั้นให้ฉัน”

เจ้าแห้วทำคอขมท่อมกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร เสียหวนกับนิกรหน้าจ้อย เพราะไม่รู้ว่าจะนำทางไปได้อย่างไร ต่างลุกขึ้นพากันเดินตรงไปที่ ตึกใหญ่เพื่ออาบน้ำสัลดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว นิกรกระซิบกระซาบบอกอ่าเสียว่า การขึ้นเขาภูกะดิ่งนั้นเพื่อนเล่าให้ฟังว่าลำบากมาก ก็มหวนวนว่า ถึงอย่างไรก็ต้องนำทางพา คณะพรรคของเขาไปที่เขวภูกะดิ่งตามความประสงค์ มิฉะนั้นเมียก็จับโกหกได้ปัญหาซับซ้อนต่างๆ ไปแก้เอาข้างหน้า

ก็มหวนวนกับนิกรต่างกินไม่ได้นอนไม่หลับ สองสหายกลุ่มอกกลุ่มโนไปตามกัน เพราะจะต้องเป็นผู้นำทางพาท่านผู้ใหญ่และเมียๆ ของเขาไปพักผ่อนตากอากาศที่ภูกะดิ่ง ระหว่างนี้คุณหญิงवादกับแม่เสื่อทั้ง ๔ กำลังช่วยกันเตรียมข้าวของในการเดินทางต่างๆ ซึ่งกำหนดจะออกเดินทางในวันเสาร์ที่จะถึง คุณหญิงवादใช้ให้เจ้าแห้วไปซื้อตัวรถไฟชั้นหนึ่งล่วงหน้าแล้วที่แผนกประชาสัมพันธ์ของการรถไฟ การเดินทางไปภูกะดิ่งคราวนี้ไปกันหมดบ้าน คือ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินิกรฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงवाद, นันทา, นวลลออ, ประภา, ประไพ และเจ้าแห้ว รวม ๑๒ คนด้วยกัน คณะพรรค ๔ สหายจะเดินทางโดยขบวนรถเร็วพิเศษตอนรุ่งอรุณวันเสาร์นี้ มุ่งตรงไปจังหวัดขอนแก่น และหลังจากนั้นก็ให้นิกรกับเสียหวนนำทางไปภูกะดิ่ง

“แย่ละ ้วย้อัยกร” อ่าเสียปรับทุกข์กับเพื่อนเกลอของเขาตอนหัวค่ำคืนวันศุกร์ “ตั้งแต่เกิดมาจากท้องพอท้องแม่กันยังไม่เคยไปภูกะดิ่งเลย แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี พรุ่งนี้ก็จะออกเดินทางกันแล้วเรา ๒ คนช่วยกันโกหกवादภาพบนภูกะดิ่งไว้อย่างสวยสดงดงาม ความจริงบนภูกะดิ่งมันอาจจะไม่มีโรงแรมหรือร้านค้าอะไรเลย เราสวดกันส่งเดชแท้ๆ”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“เถอะน่า เราก็ต้องสู้ขายตัวเองจนสุดฤทธิ์แหละวะ ปัญญามีอยู่กับตัวกลัวอะไร เรามั่นชาติปลาหมอกี้ต้องดิ้นรนมันไปจนกว่าจะเกล็ดแห้ง เรื่องโกหกต่อเหลกัณณันนักร”

เสียหวนถอนใจหนักๆ

“อะไรก็ไม่ว่าหรืออ ถ้าเผื่อว่าการเดินทางจากขอนแก่นไปภูกะดิ่งนั้นเต็มไปด้วยความกันดาร และลำบากยากแค้น ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบายอะไรอย่างที่เราไม่ไว้คุณอ่าหญิงคงแพนกะบานเราแน่นอน และเมียๆ ของเราก็คงถือเป็นเหตุทำการซ่อมใหญ่แจกอะไรต่ออะไรให้เรากี้ได้”

“นั่นนะซี” นิกรเห็นพ้องด้วย “ตามปรกติคุณอ่าหญิงกับเมียๆ ของพวกเราล้วนแต่ไม่อดทน แม้แต่เพียงแค่อร้อนก็บ่นเป็นหมิกินฝิ่งแล้ว”

อ่าเสียหัวเราะ

“หมิกินฝิ่งมันบ่นจริงๆ นะรี”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“อ้อ บ่นกะปอดกะแปดเลย”

“บ่นว่ายังไง” เสียงหวนถามขี้มๆ

“มันก็ บ่นถึงความอากัปก๊อปฏะภาคของตัวมันนะซี ก็นจำได้ว่าครั้งหนึ่งกันไปล่าสัตว์กับเพื่อนทาง
กบินทร์”

เสียงหวนพยักหน้าหงิกๆ

“เออ เรื่องนี้ถ้าจะมีความจริงแฝงอยู่บ้าง แล้วยังไงวะ”

นิกรพูดหน้าตาเฉย

“วันนั้น พวกเราก้อล่าสัตว์ตามแบบนักนิยมไพรทั้งหลาย แต่โชคร้ายหน่อย เราพบช้างป่าโขลงหนึ่ง
แทนที่พวกเราจะออกล่าสัตว์เลยถูกสัตว์ล่า ต่างคนต่างไล่ตีตีหมาโกยอ้าว หนีเตลิดเปิดเปิงกันไปคนละทิศละทาง
กันหนีไปตามลำพัง พอตะวันสายกันก็พักอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง พอได้ยินเสียงบ่นพึมพำ บนต้นไม้เลยแหงนหน้า
ขึ้นมองดู”

“หมี....” อาเสียงคราง

“ฮือ หมีตัวเบ้อเริ่มเห็นถนัดมันกำลังหลับหลับตาคว่าสิ่งที่รังใส่ปากกินผลงบ่นผลาง...ฮือ...เกิดเป็น
หมีนี่ไม่เห็นจะมีดีอะไร รังแต่จะให้คนเขาฆ่าเอาดีไปทำยา อยู่ในป่าคงพงไพรหาอะไรกินก็ทั้งยากกินแต่สิ่งชะ
เรื้อย อยากจะกินหูลงลามกับเขาบ้างก็ไม่รู้จะไปหาซื้อที่ไหน....มันบ่นยังงี้จริงๆ ให้ฉันตายเถอะวะ แล้วมันก็
ครวญเพลงน่าสงสาร....”

กิมหวนทำตาปริบๆ

“เนื้อเพลงว่าอย่างไร”

นายจอมทะเล้นนิ่งนึก แล้วบอกกิมหวน

หัวอกหมีใครจะเห็นเป็นไหน

ต้องลำบากยากไรรอยู่ในป่า

กินแต่พืชต่างข้าวเส้าอูรา

อนิจจาใครจะเห็นหัวอกกู

เสียงหวนกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง

“เพลงนี้ชื่ออะไรวะ”

“อ้อ เข้าใจว่าคงชื่อ “หัวอกหมี” หรือมายก็ “หมีกำสรวล” ทำนองที่ร้องก็คือทำนองเพลง “ลาวครวญ”
นั่นเอง แกลองร้องดูเล่นก็ได้”

“เอาละ ยุติเรื่องโกหกของแกได้แล้วอย่าลืมนะว่า พรุ่งนี้เช้าแกกับฉันจะต้องพาพวกเราเดินทางไปภูกะดิง
มาปรึกษากันดีกว่า เมื่อไปถึงขอนแก่นแล้วเราจะทำอย่างไร”

นายจอมทะเล้นขี้มอย่างใจเย็น

“ปู่โธ่ ไม่เห็นจะนำวิตกวิจารณ์อะไรเลยวะ เมื่อไปถึงขอนแก่นเราก็พาพวก เราไปเช่าโรงแรมอยู่แล้วก็
หลังจากนั้นก็จะวิ่งตัวเอง หลบไปจากโรงแรมสัก ๒ ชั่วโมง เราไปคุยกับชาวพื้นเมืองเขาสักพักเราก็จะ
รู้ว่าไปภูกะดิงนั้นเป็นยังไง ต้องขี่ม้าหรือไปเกวียนหรือไปรถยนต์ หนทางใกล้ไกลแค่ไหน ผ่านอะไรบ้าง
สะดวกสบายหรือลำบาก แล้วเราก็มาเตรียมการไว้ให้พร้อม เท่านั้นไครๆ ก็ไม่รู้ที่เราโกหกเอาเถอะน่า ก็นบอกแก

แล้วว่าเรื่องโกหกปกคลุมละก้อไว้ให้เป็นหน้าที่ของกันเถอะ กันนะโกหกเสียจนกระทั่งบางครั้งก็หมดความเชื่อถือตัวกันเอง”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“จะโกหกปกคลุมอย่างไร อย่าให้คุณอาหญิงและเมียๆ ของเราจับได้ก็แล้วกัน กันได้ข่าวจากเพื่อนวันนี้เองว่า บนภูกะดิงนั้น ไม่มีถนนขึ้นไปเหมือนอย่างดอยสุเทพที่เชียงใหม่ เราจะต้องปีนป่าภูเขาขึ้นไปและอย่างน้อยจะต้องมีลูกหาบหามสัมภาระต่างๆ อย่างน้อยจำนวนลูกหาบจะต้องเท่ากับจำนวนของเราต้องมีเสบียงกรังน้ำจืด และยารักษาโรคของคนใช้ในการเดินป่าเอาไปด้วย”

นิกรเอนตัวลงนอนหนุนตักอาเสียแล้ว โบกมือ

“อย่าตีตนไปก่อนไข้เลยวะ ไว้เป็นเรื่องของกันเอง แยกทำใจให้สบายเถอะนะ”

วันรุ่งขึ้น

โดยขบวนรถเร็วพิเศษ กรุงเทพฯ – ขอนแก่น คณะพรรค ๔ สหายได้เดินทางมุ่งตรงไปยังจังหวัดขอนแก่นตามความมุ่งหมาย รถเร็วพิเศษออกจากกรุงเทพฯ ในเวลา ๖.๓๐ น. ผ่านอยุธยา, ทุมทาบบ้านภาชี, สระบุรี, แก่งคอย แล้วก็ผ่านเข้าป่าที่บึงพญาเย็นข้ามขุนเขาลำเนาไพรไปตามทางอันยาวเหยียดของม่น้ำเหล็กห่อแนบหยุดแต่สถานีใหญ่ๆ เท่านั้น เพราะเป็นรถเร็วพิเศษ

ถึงนครราชสีมาในราว ๑๖.๓๐ น. และถึงขอนแก่น ๑๙.๐๐ น. เศษ เป็นระยะทางจากกรุงเทพฯ ๔๕๐ กิโลเมตร

ตลอดทางที่นั่งมาในรถไฟ นิกรจอมฉลาดได้เสี่ยงไปนั่งที่รถชั้นสองพยายามทำความรู้จักกับชาวพื้นเมืองขอนแก่น และบังเอิญได้รู้จักกับข้าราชการที่ขอนแก่นคนหนึ่งเป็นนายตรวจสรรพสามิต นิกรก็ได้ได้รับความรู้ในเรื่องภูกะดิงจากบุรุษผู้นั้น นอกจากนี้ นายตรวจสรรพสามิตยังได้เล่าถึงความเป็นไปของจังหวัดขอนแก่นให้ฟังอีกด้วย

ดังนั้น พอลงจากรถไฟนิกรก็พาคณะของเขาทั้งหมดไปที่ตลาด เหมาริเวณของชาวเงินแห่งหนึ่งเป็นที่พักแรมของพวกเรา โดยให้ราคาแพง แต่มีเงื่อนไขว่า ทางโรงแรมจะต้องไม่ยอมรับผู้หนึ่งผู้ใดมาพักแรมอีก นอกจากนี้เจ้าหน้าที่โรงแรม จะต้องอุดหนุนห้องน้ำและห้องนอนให้เรียบร้อย

คุณหญิงวาดและ ๔ นางเริ่มอึดอัดใจแล้วที่ไม่ได้รับความสะดวกสบายเหมือนอยู่บ้าน คุณหญิงวาดถึงกับบ่นว่ารู้งี้ไม่ยกมา

เมื่อนิกรเรียนให้คุณหญิงทราบว่าจะต้องพักอยู่ที่โรงแรมนี้ ๒ วัน ก็ชักฉิวเล่นงานหลานชายของท่านทันที

“ไม่เอาละ ้วยคับแค้นและอุดู้อจะตายไปแล้วทำไมจะต้องพักให้เสียเวลา ออกเดินทางไปภูกะดิงวันนี้แหละ”

นิกรหัวเราะ

“ไปยังไงกันล่ะครับ เรายังไม่ได้เตรียมการอะไรเลย รถยนต์ก็ยังไม่เข้าไม่ได้ เราจะต้องเช่ารถสองแถวขนาดใหญ่คันหนึ่ง รถยนต์บรรทุกอีกคันหนึ่งสำหรับบรรทุกสัมภาระและเข้าของเครื่องใช้ในการเดินป่า นอกจากนี้เราจะต้องจ้างคนนำทางหนึ่งคน ลูกหาบอีก ๑๒ คน วันนี้เราต้องช่วยกันจ่ายของครับ ชื่อข่าวสารอย่างน้อย ๖ ถัง, อาหารกระป๋อง, หม้อข้าวหม้อแกง ผ้าห่ม และอื่นๆ อีก เป็นต้นว่ากระดาดชำระ”

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง

“มันยัง ใจกันแน่นะเจ้ากร แกกับเจ้าหงวนบอกฉันว่าบนภูกะดิงมีบึงกาโลทันสมัย, มีตลาดร้านค้าสารพัด
ทำไมเราจะต้องซื้อข้าวสารหม้อข้าวหม้อแกงเอาไป”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“เจ๊กที่โรงแรมเขาเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้วมาบนภูกะดิงเกิดพายุใหญ่กรับ ร้ายแรงคู่งกว่าได้
ฝุ่นทริกซ์ตั้งหลายเท่า บึงกาโลบ้านพักและสิ่งปลูกสร้างบนเขาพังราบไปหมด”

เจ้าคุณประสิทธิ์ลื้มตาโพลง

“เอาละซี อ้ายกรกับอ้ายหงวนทำพิชเราแน่คุณหญิง”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับหลานชายของท่านแต่เมื่อเห็นนิกรรีบหลบตาท่าน คุณหญิงก็หันมาทางอาเสี่ย

“ว่ายังง ใจเจ้าหงวน อาถามจริงๆ เอะวะแกจะตอบอาอย่างลูกผู้ชายได้ไหม ว่าแกกับเจ้ากรได้มาเที่ยวภู
กะดิงจริงๆ หรือเปล่า”

อาเสี่ยทำหน้าแหงชอบกล

“เฮะ เฮะ ขอให้ตอบอย่างลูกผู้ชายผมก็ตอบอย่างลูกผู้ชายแหละครับ พุดกันอย่างเปิดอกเลย ผมถือเสีย
ว่า.....สัจจัง เวอตัง วาจา คำจริงเป็นวาจาที่ไม่ตาย” แล้วอาเสี่ยก็หันมายิ้มกับนิกร “หรือยังงอ้ายกร”

นิกรหัวเราะเสียงแห้งๆ

“นั่นนะซี กันนะฮึดฮัดใจจนแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ตั้งแต่เดินทางจากกรุงเทพฯ กันหายใจไม่ทั่วท้อง
เลย”

อาเสี่ย อมยิ้ม หันมาทางคุณหญิงวาดแล้วพุดเสียงหัวเราะ

“ความจริงนะครับ ง่า- ผมหมายถึงความจริงที่เป็นจริงผมกับอ้ายกรตั้งแต่เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่
เคยไปเที่ยวภูกะดิงเลยครับ แม้แต่เมืองขอนแก่นก็เพิ่งได้เหยียบย่างมาครั้งนี่”

คณะพรรค ๔ สหายสคู่เฮือกพร้อมๆกัน แล้ว เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กก็ดังขึ้นราวกับนกกระจอกเข้รัง
นวลล่อเปิดฉากโจมตีศักรักของหล่อนทันที แม่เสี่ยยกมือขึ้นชี้หน้าเสี่ยหงวน แล้วพุดเอ็ดตะโร

“ยังงเอง หลอกให้พวกเราเดินทางมานึกว่าจะสนุกสนานตามที่เสี่ยเล่าให้ฟัง บอกรมาเดี๋ยวนั้นะที่เสี่ย
กับคุณนิกรหายหน้าไปจากบ้านตั้ง ๖-๗ วันนะไปมุดหัวอยู่ที่ไหนกันมา หนีบ-กลับบ้านแปลงตัวเป็นนักล้าสัตว์
มีกระเป่าเสื้อผ้าป็นผาหน้าไม้พร้อมที่แท้ก็หลอกเราให้หลงเชื่อ”

ก่อนที่เสี่ยหงวนจะตอบว่าอะไร ประไพก็เล่นงานสามีของหล่อนด้วยเสียงเอ็ดตะโรลั่น โรงแรมที่พัก

“รับสารภาพมาเสี่ยตามตรง ม่ายแม่เอาให้ตายเลย ที่หายหน้าไปจากบ้านนะ ไปขลุกลอยู่ที่บ้านนาง
ถนอมไช้ใหม่”

นิกรยิ้มซิดๆ คือยิ้มแห้งๆ ที่หน้าไม่มีเลือดฝาดเลย

“สมองพี่ไมใครดีจ๊ะ ไพ เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วพี่จำอะไรไม่ได้เลย แม้กระทั่งเข้نوانนี้เรากินข้าวกับ
อะไรบ้างพี่ก็จำอะไรไม่ได้”

ประไพค้อนควับทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

“อย่ามาพุดกลบเกลื่อน ทำผิดแล้วก็ต้องรับผิดชอบตามตรง ไพอยากจะรู้ว่ากรกับอาเสี่ยไปอยู่ที่ไหนมา”

นายจอมทะเล้นถอนหายใจเอือกใหญ่ พยักหน้ากับเจ้าแห้วแล้วพุดยิ้มๆ

“เอ็งช่วยบอกไพกับคุณนวลหน่อยเอะวะว่าข้ากับอ้ายหงวนหายไปจากบ้านนะเราไปอยู่ที่ไหน”

เจ้าแห้วสคู่โขยงแล้วหัวเราะ

“รับประทานเรื่องนี้ผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลขครับ รับประทานผู้ไม่รู้เรื่องสักนิด ขึ้นพูดปากพล่อย
รับประทานก็จะเข้าทำนอง เนื้อไม่ได้รับประทานหนังก็ไม่ได้รับประทาน แต่เอากระดูกมันมาแขวนคอ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หมั่นไล่เจ้าแห้วเต็มทนก็ยกมือขวาขึ้นเขกศีรษะเจ้าแห้ว ซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ข้างๆ ท่าน
เสียงดังโป๊ก

“นี่แน่ะ เจ้าคารมด้นก๊ก หมั่นไล่”

นวนลลอกกับประไพต่างคาดกันเอาความจริงกับสามีมองหล่อน ก็มหงวนเห็นเมียของเขากำลังมีท่าที่เต็ม
ไปด้วยความหึงหวงก็หน้าถอดสีผืนยิ้มให้นิกร

“เฮ้ย อย่าชักความยาวสาวความยืดเลอะ สัจ จังเว อมตัง วาจา นะ”

นายจอมทะเล้นผืนหัวเราะ

“อา- รับสารภาพเสียก็แล้วกัน พระท่านว่า...ที่ดั่งมะตัง มะตังที่ถูจะนั่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“แปลว่าอะไรวะ เจ้ากร”

นิกรพูดหน้าตาเฉย

“แปลว่า...ที่ดั่งไม่ดั่ง มาดั่งที่ถูจะนั่ง ยังไงครับ” แล้วเขาก็หันมายิ้มกับเมียของเขาอย่างประจบประแจง

“ง่า-ไฟจ้า ถ้ายังไม่ละก็ยกโทษให้เรียมสักครั้งนะจ๊ะ อย่างที่โบราณเขาว่า.....”

ประไพซัดขึ้นทันที

“พอ – พอ ไม่ต้องชักแม่น้ำทั้ง ๕ หรือก โพอายากรู้แต่เพียงว่า ที่กรหายไประหว่างบ้านนะกรไปไหนมา
ไปมุดอยู่ที่ไหน”

นิกรยิ้มแห้งแล้ง

“สารภาพเป็นกลอนยี่เกดีกว่า”

พูดจบนิกรก็ร้องเสียงแจ้ว

อย่าล้อโทษโกรธพี่

นะแม่มารศรีของพี่ยา

พี่ไปเที่ยววางแสนกับแม่สาวตาคม

หล่อนเป็นดาวสังกมลอยอยู่เด่นฟ้า

พี่กับเจ้าเสี่ยหงวนไปกินตีสวนกันมา.....

เท่านั้นเอง นवलลลอกกับประไพก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ตรงเข้าตลบบอนผิวของหล่อนอย่างคุเคียด ทูบ, หยิก,
ข่วน กัด และดิงหู ท่านผู้ใหญ่กับพลและดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจไปตามกัน แต่แล้วเมื่อประไพกล่าวขวนน้ำใบหนึ่ง
ที่วางอยู่บน โต๊ะปรี๋เข้ามาหานิกรและเงี้ยวขวนขึ้นสุดแขนคุณหญิงวาดก็ร้องเสียงหลง

“เฮ้ย แม่ไฟ อย่า...อย่าไว้ย”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลุกขึ้นแย่งขวดจากลูกสาวของท่านไว้ แล้วดิงตัวประไพกลับไปนั่งเก้าอี้ตามเดิม

“อย่าบ้าไปหน่อยเลอะอิหนู ของพินนี่มันไม่สึกหรอไม่เสียหายอะไรหรือก่น่า ผู้ชายที่มีสตุ้งตางค์
เหลือใช้ก็ต้องหาความสุขสำราญจากเรื่องพินนี่บ้างไปหึงไม่เข้าเรื่อง”

ประไพลอบค้อนเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วพูดเบาๆ

“หนูจะหึง...ทำไมล่ะ ตัวของคุณพอร์ เรื่องของผิวเมียเขายังไม่เข้าเรื่อง”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานเสียงยาว “นี่ข้ากลายเป็นคนเสือกไปแล้วหรือนี่ ชะ ชะ ลูกสมัยยุคปรมาณู มันนี่จะว่าพ่อขิงมันนี่ว่า” แล้วท่านก็เดินเข้ามาหาหน้าพลอ ซึ่งกำลังตลุมบอนเสี่ยหงวนด้วยกำปั้นน้อยๆ ของ หล่อน “พอแล้วโว้ยขายนวล เอาทูปยังงั้นประเดี้ยวอ้ายเสี่ยมันก็เป็นผีในท้องเท่านั้นเอง”

ท่านเจ้าคุณถึงตัวนวลล่อพาไปนั่งข้างประไพแล้วพูดไถ่เกลี้ยให้ปรองดองกัน อารมณ์หึงหวงของ สองนางค่อยๆ หายไปที่ละน้อย ประไพหัวเราะก๊ากเมื่อแลเห็นใบหน้าของนิกรเป็นริ้วรอยเพราะเล็บของหล่อน นวลล่อก็อดหัวเราะไม่ได้เมื่อแลเห็นนัยน์ตาข้างซ้ายของอเสี่ยเขี้ยวปักเป็นวงกลมรอบขอบตา

“หัวเราะอะไร” เสี่ยหงวนตวาดเมียของเขา

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดก็เทศนานิกรกับเสี่ยหงวนเกือบ ๑๐ นาที สองเกลอนั่งคอดกทำตาปริบๆ ตอนสุดท้ายคุณหญิงวาดได้กล่าวว่

“แกสองคนตีมันเจ็บเสี่ยสุด อ้ายเราคิดว่ามาที่เขี้ยวภูกะดิงจริงๆ แกเล่าเสี่ยเป็นตุเป็นตะถึงความสวยสด งดงามและความสะอาดสบายบนยอดเขาอะดิง แต่ที่แท้แก ๒ คนไม่เคยมาที่เขี้ยวเลย เอ้อ- เจ็บใจนักประเดี้ยวแม่ เอาเลือดหัวออกเสี่ยหรือก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดกลบเกลื่อน

“เอาละครับ คุณหญิง ไหนๆ เราก็บุกบันพากันมาจนถึงจังหวัดขอนแก่นแล้ว เตรียมเดินทางไปเที่ยวภู กะดิงกันดีกว่า”

คุณหญิงวาดขี้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วหันมาทางสามีของท่าน

“ว่าอย่างไรคะเจ้าคุณ เราจะขึ้นรถไฟกลับกรุงเทพฯ หรือจะไปเที่ยวภูกะดิง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้า

“ก็นั่นนะซี ฉันกำลังคิดอยู่ที่เขี้ยว เรายังไม่รู้เลยว่าไปภูกะดิงนะมันจะไปกันอย่างไร หนทางมันใกล้ ไกลแค่ไหนก็ไม่รู้ และเราจะต้องมีอะไรไปบ้าง”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ผมสืบมาเรียบร้อยแล้วครับคุณอา ตอนที่เรานั่งรถไฟมาผมแอบ ไปตีสนิท รู้จักกับนายตรวจ สรรพสามิตที่ขอนแก่นนี่คนหนึ่ง ผมได้รับความรู้ในเรื่องการเดินทางไปภูกะดิงจากเขามากมาย”

นั่นทาคว่ากับน้องชายของหล่อนด้วยเสียงหัววนๆ

“เออ อธิบายให้ฟังหน่อยซิ ถ้ามันลำบากนักฉันจะได้ชวนคุณอาหญิงขึ้นรถไฟกลับกรุงเทพฯ ก่อน บ้าอะไรก็ไม่รู้ วาดภาพภูกะดิงเสี่ยสวยงามจนกระทั่งเราหลงเชื่อ”

นิกรหัวเราะ

“มันเป็นความโง่ ของพินันเองต่างหาก ที่เชื่อคนง่ายๆ สมัยนี้เชื่อกันได้เรอะ มันเป็นสมัยที่โกหกปกคลุม กันทั้งนั้น”

นั่นทาค้อนควับ

“ยังจะมาพุดดีอีก”

นายจอมทะเล้นขี้มแป้น หันมาพุดกับคุณหญิงวาดอย่างเป็นทางการ

“ผมจะเรียนให้คุณอาทราบนะครับ การเดินทางจากขอนแก่นไปภูกะดิงเราจะต้องไปโดยรถยนต์ ๒ คัน คือพวกเราคันหนึ่งและพวกลูกหาบคันหนึ่ง ระยะทางจากนี้ไปถึงภูกะดิงในราว ๑๕๐ กิโลเมตร”

คุณหญิงวาดจู้ซปาก

“เมตรหนึ่งมันแคไหนเล่า พุดเป็นเส้นเป็นวาชีว๊อ อามันคนสมัยโบราณ เมตรสองเมตรไม่เข้าใจหรือ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“กิโลเมตรหนึ่งก็ ๒๕ เส้นยังงี้ละครับ ๑๕๐ กิโลเมตรก็เท่ากับกรุงเทพฯ ถึงชลบุรี หรือจากท่าเตียนถึงถนนตกแล้วกลับมาท่าเตียน ๗ เที้ยว”

คุณหญิงวาดนั่งคิดแล้วพยักหน้า

“เอาละ เข้าใจแล้ว เมืองชลอเอาเคยไปบ่อยๆ ระยะทางที่ว่านี้ไม่ไกลนัก แต่ว่าต้องบุกป่าฝ่าดงไปซะใหม่ล่ะ”

“ครับ ถูกแล้ว” นิกรพุดยิ้มๆ “การเดินทางเราอยู่บนรถยนต์ไม่ลำบากอะไรนักหรือครับ แต่อีต่อนขึ้นภูกะดิ่งนะซีครับแย่น้อย มันไม่มีถนนหนทางอย่างที่ผมโกหกให้ฟัง หรือครับ เราต้องปีนป่ายขึ้นไปตามทางธรรมชาติ บางแห่งก็เดินกันอย่างสบายบางแห่งก็ลำบากหน่อย ถ้าพลาดพลั้งมีหวังกระดุกออกนอกเนื้อเหมือนเต่าคือตกเขาลงมา ง่า- เดี่ยวครับ อย่าเพิ่งพุดอะไรให้ผมปรากฏการณ์เรื่องภูกะดิ่งให้จบเสียก่อนการขึ้นภูกะดิ่งเราต้องมีเสบียงอาหารและของใช้ไปให้พร้อม เพราะบนนั้น แะะ แะะ มีแต่ความว่างเปล่าครับ ไม่ได้มีบ้านเรือนโรงแรม ร้านตลาดอย่างที่ผม กับอ้ายหงวนโกหกให้ฟังเลย ระหว่างปีนขึ้นไปบนยอดเขาถูกหาวก็จะแบกหามสัมภาระของเราขึ้นไป อ้อเดี๋ยวก่อนครับบนยอดภูกะดิ่งมีบังกालอยู่หนึ่งหลังครับทางการได้ปลูกสร้างไว้ต้อนรับนักท่องเที่ยว”

ประไพจัดขึ้น

“โกหกอีกละซี”

นิกรหัวเราะ

“คราวนี้พุดจริงๆ ไม่ได้โกหก นายตรวจสรรพสามิตเขาเล่าให้ฟัง เขาบอกว่าบนยอดภูกะดิ่งมีบังกาลอยู่หลังหนึ่ง และมีเตียงนอน ๖ เตียง เขาคิดค่าเช่าวันละ ๕๐ บาทถึง ๘๐ บาท ถ้าไปน้อยก็เสียอัตราต่ำ การขึ้นเขามีทางเดินเรียงได้ แต่บางตอนชันมากสักหน่อย ระยะทางจากเชิงเขาถึงยอดเขา ๕,๓๔๐ เมตร แต่ถ้าเดินคดเคี้ยวไปมาเหมือนคนเมาเหล้าอาจจะมึนระยะยาวกว่านี้ ความสูงจากเชิงเขาถึงหลังแปยอดเขาภูกะดิ่ง ๑,๐๐๑ เมตร “

“บ๊ะ” เจ้าคุณปี่จันนี่ๆ อุทาน “จะ ๑,๐๐๐ เมตร ก็ไม่ ๑,๐๐๐ เมตร ดันเกินมา ๑ เมตร”

นิกรหัวเราะ

“ก็ภูกะดิ่งมันเกิดขึ้นตามธรรมชาติครับ เขาวัดได้เท่านั้น หนึ่งพันกับหนึ่งเมตรพอดี สูงเท่าๆ กับดอยสุเทพที่เชียงใหม่ แต่ดอยสุเทพมีทางรถยนต์กว้างขวางสะดวกสบายมาก เพราะพระครูบาศรีวิชัยท่านสร้างไว้ ภูกะดิ่งไม่ซ้ำอีกสักสองสามพันปีก็คงมีถนนขึ้นยอดเขาอย่างงามๆ หรือครับ”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะชอบใจไปตามกันประภาสนใจมากเท่าที่นิกรเล่าให้ฟังเพราะอย่างน้อยก็เป็นความรู้ของหล่อน หล่อนกล่าวถามนายจอมทะเล้นเบาๆ

“บนยอดเขามีอะไรบ้างคะ”

“อ้อ ก็มีหินนะซีครับ แล้วก็มีต้นไม้” แล้วนิกรก็หัวเราะ “เมื่อเราขึ้นไปบนหลังแปหรือยอดภูกะดิ่งเราจะแลเห็นที่ราบสูงมีอาณาเขตถึง ๔๕ ตารางกิโลเมตรหรือ ๒๘,๑๒๕ ไร่ เต็มไปด้วยป่าสนมากมายเหลือคณานับ นอกจากนี้มีหมู่บ้านขึ้นเขิวชุมชนบนยอดเขา อย่างที่เขาว่า...สูงเยี่ยมเทียมฟ้าต่ำกว่าหมู่บ้านใดเดี่ยวนั้นแหละครับ ต้นหญ้ามันต้องสูงกว่ายอดเขาเสมอ หญ้าบนยอดภูกะดิ่งแปลกมาก ทั้งๆ ที่เขิวสดถ้าเราเอาไปจุกจะลุกพิบตันที่

เมื่อเราขึ้นไปถึงหลังแปหรือยอดเขาแล้ว เราจะต้องย้ายออกไปอีกราว ๓ กิโลเมตร ที่นั่น มีบังกาโลสำหรับให้เราเช่าพักอาศัย ฝ่าไฟไม่สูงทำเหมือนบ้านในป่าที่เราเคยเห็นในภาพยนตร์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ พุคข์คั้งขึ้น

“เอ- แกอธิบายละเอียดดีนี่หว่าราวกับว่าแกเคยไปเที่ยวมาแล้ว”

นิกรยิ้มแห้งๆ

“เปล่าครับ ผมจำจี๋ปากเขามาเล่า”

“จำเขามาเล่าทำไมแกจำได้ละเอียดอย่างนี้”

“ก็ผมเป็นคนช่างจดช่างจำนี่ครับ งา-ตกลงไปเที่ยวภูกะดิงกันนะครับ ผมจะได้วิ่งค้นหาเช่ารถราให้ได้ในวันนี้ ตลอดจนคนนำทางและลูกหาบ เราจะให้ออกเดินทางพรุ่งนี้เช้า ไหนๆ มาถึงขอนแก่นแล้วเราก็คควรหาโอกาสไปให้ถึงภูกะดิง”

คณะพรรค ๔ สหายต่างปรึกษากัน สำหรับ พล, ดร.ดิเรก, เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแก้วไม่มีปัญหาอะไรเพราะชอบการท่องเที่ยวป่าคงอยู่แล้ว ส่วนคุณหญิงวาด กับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และ ๔ นางกลัวความลำบากและกลัวสัตว์ร้ายในป่าจึงไม่อยากจะติดตามไป

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคณะพรรค ๔ นางก็ตกลงไปเที่ยวภูกะดิง คุณหญิงกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

“เอา- ไปก็ไป ผจญภัยกันสักพักเถอะวะพวกเรา.....แรงเหมือนมด อุดเหมือนกา กล้าเหมือนหญิง เป็นอะไรเป็นกันขึ้นมา” แล้วท่านก็กล่าวถามพลด้วยเสียงอ่อยๆ “ป่าที่จะไปภูกะดิงมีเสือไหมลูก”

นายพัชรภรณ์หัวเราะก๊าก

“ยังงี้ก็ไม่ทราบครับ ผมก็เพิ่งเคยมาแค่ขอนแก่นนี่แหละ”

ดร.ดิเรกว่า “เรามีปืนมาพร้อมแล้วกลัวอะไรครับ เสือในป่าเมืองไทยตัวเล็กๆ ไม่น่ากลัวเลย ที่อินเดียเสือตัวใหญ่มาก ตั้ง ๒๐ สอกยังมี”

เจ้าแก้วทำคอข่น

“รับประทานก็ตัวครับ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“๑๐ ตัวไว้ย ตัวละ ๒ สอก”

ครั้นแล้วคณะพรรค ๔ สหายต่างก็ปรึกษากันในเรื่องที่จะเดินทางไปภูกะดิง นิกรรับหน้าที่จัดหายานพาหนะ เสียหวงรับหาผู้นำทางและลูกหาบ ดร.ดิเรกรับรองในเรื่องยารักษาโรคและเครื่องเวชภัณฑ์ คุณหญิงวาดกับ ๔ นางรับจัดหาเสบียงกรังและเครื่องครัวเครื่องใช้ไม่สอยเพิ่มเติม

บ่ายวันนั้นเองการเตรียมตัวเดินทางไปภูกะดิงก็สำเร็จเรียบร้อย นับว่าโชคดียังยิ่ง พลได้พบกับนายตำรวจหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเพื่อนเขา ร.ต.ท.สมนึก ได้ช่วยเหลือหาคนนำทางและลูกหาบมาให้ในอัตราค่าจ้างถูกมาก นอกจากนี้ยังช่วยวิ่งค้นหาเช่ารถยนต์ให้ด้วย เป็นรถจี๊ปกลางหนึ่งคัน และรถบรรทุกเซฟโรเล็ทอีกหนึ่งคัน

วันจันทร์ ที่ ๔ พฤษภาคม ๒๔๕๖

คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยคนนำทางและลูกหาบอีก ๑๒ คน ได้ออกเดินทางจากตลาดจังหวัดขอนแก่นบ่ายหน้ามุ่งตรงไปยังขุนเขาภูกะดิงหรือภูกะดิงอันเป็นจุดหมายปลายทาง

พอเข้าไปเสียดวงเสวตเสวตก็ตั้งขึ้น นิกกร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนาน คณะพรรค ๔ สหายนั่งอยู่ในรถจี๊ปกลางซึ่งเล่นนำหน้า มีผู้นำทางนั่งอยู่กับคนขับ เขาเป็นชาวอีสานในวัยกลางคนชื่อบั้ง แต่ความจริงหน้าตาขี้มเข้มแจ่มใสตลอดเวลา ขบวนรถทั้งสองคันแล่นไปตามทางหลวงขอนแก่น-เลย บางตอนสองฟากทางเป็นป่าโปร่ง บางตอนก็เป็นที่ราบและเนินดินธรรมชาติแห้งแล้ง ต้นไม้เขียวแห้งไม่ชุ่มชื้น เพราะอยู่ในฤดูร้อน

ตอนสายในราว ๘.๓๐ น. เศษ รถยนต์ก็เข้าเขตหมู่บ้าน เจ้าคุณปัจจนิกฯ ชะโงกหน้ากลัวถามคนนำทางเบาๆ

“น้องชาย นั่นหมู่บ้านอะไร”

นายบั้ง หันมาขี้มและกล่าวตอบอย่างนอบน้อมด้วยสำเนียงภาษาไทยแปร่งๆ

“เรามาทั้งอำเภอชุมแพแล้วครับ กระผมคิดว่าเราหยุดพักรับประทานอาหารกันเสียก่อนดีกว่า”

นิกกรเห็นพ้องด้วยทันที

“จริงซินะพี่บั้ง ที่นี่มีร้านค้าอันหน้าฝาคังดีเหมือนกัน”

ขบวนเดินทางต่างหยุดที่ตลาดเล็กๆ คณะพรรค ๔ สหายพากันลงจากรถ หลังจากนั้นก็พากันเข้าไปในร้านขายอาหารร้านหนึ่งสั่งอาหารพื้นเมืองมากินกัน ส่วนพวกลูกหาบคงพักผ่อนอยู่ที่รถนั่นเอง คุณหญิงวาดเป็นเจ้ากี้เจ้าการจัดอาหารให้พวกลูกหาบ

ขณะที่คณะพรรค ๔ สหายนั่งรับประทานอาหารกันอยู่ที่โต๊ะ ๒ โต๊ะ กระทบาชาคนหนึ่งซึ่งมีอาชีพเป็นขอทานได้เดินขี้มเข้ามาในร้าน เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาดวิ่นหน้าสงสาร เนื้อตัวบวมๆ ท้องป่องพุงโร

เข้ามาขี้มให้นิกกรพร้อมกับยื่นชามกาลามังใบเล็กๆ มาข้างหน้า

“เจ้านาย ขอสักบาทเน้อ”

นิกกรทำตาปริบๆ

“อะไรกันวะขอตั้งบาท”

ภิกขาจารหนุ่มขี้มแห้งๆ

“ขอจ๊กบาทน่านาย ข้อยหิวเข้า”

นิกกรทำหน้าชอบกล

“หิวเข้าก็ก้มหน้าลงมาซิเพื่อน จะช่วยแจกเข้าให้”

นายบั้งคนนำทางหัวเราะหึๆ แล้วอธิบายให้นิกกรทราบ

“สำเนียงชาวอีสานเขาเรียกข้าวเป็นเข่าครับคุณ แล้วก็ที่เขาขอจ๊กบาทนะ แปลว่าเขาขอสักครึ่งจะให้เท่าไรก็สุดแล้วแต่ครับ ไม่ใช่ขอหนึ่งบาท”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกันนิกกรล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบธนบัตรปีกเบี้ยเริ่มออกมาแล้วส่งธนบัตรใบละบาทหนึ่งฉบับให้ขอทาน

“เฮ้อ ขอจ๊กบาทข้อยก็ให้สูหนึ่งบาทเน้อ ป้า-สูเจ้าแดงคาโมยแตกหรือ ท้องป่องมอมเหมือนแตงโม”

พลยกมือผลักหน้านิกกรค่อนข้างแรง

“ถ้าปากนักก็อย่าพูดไทยอีสานเลยวะ”

นิกกรหัวเราะ

“เรามาบ้านเมืองของเขาก็พูดภาษาเขาซิวะ พูดผิดพูดถูกเขาไม่ว่าหรือก ตรงกันข้าม เขากลับชอบใจเราที่ยกย่องภาษาของเขา”

ภิกขาจารย์หนุ่มให้ศิลาให้พรนิกรอย่างชืดชียวแล้วเดินออกไปจากร้านอาหาร คณะพรรค ๔ สหายต่าง
รับประทานอาหารพื้นเมืองได้อย่างเอร็ดอร่อย เว้นแต่ ดร.ดิเรก คนเดียวไม่ยอมกิน เขาว่าอาหารเหล่านี้ดิบๆ สุกๆ
อาจมีเชื้อโรค เช่น พยาธิต่างๆ หรือตัวคีด นายแพทย์หนุ่มค้มกานเฟร็อนเพียงแก้วเดียวเท่านั้น

พออิมข้าวนิกรก็เริ่มอึดอัดใจ ทำหน้าเล็กน้อยบางที่ก็ขมวดคิ้วหน้าผากเบาๆ นันทาเห็นเข้าก็กล่าว
ถามน้องชายของหล่อน

“อ้าว เป็นอะไรไปล่ะกร เหงื่อแตกหน้าซีดเขียว”

นายจอมทะเล้นยิ้มไม่ออกแล้ว

“ง่า- ปวดท้องเต็มฟัดแล้วพุ้นนั่น”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

ปวดท้องเฉยๆ หรือยังงัย”

นิกรขบขมกรอด

“มันไม่ใช่ปวดท้องเฉยๆ นะซีครับ ข้าศึกกำลังจะผ่านแนวด่านทานของผมนอกมาแล้ว”

คุณหญิงวาดสอซึ้งโหยง

“อ้ายเวร เร็ว- เข้าไปหลังร้านซี บอกเจ้าของเสียก่อน”

นิกรรีบลุกขึ้น ยืนบีบขาชิดกันแน่น สักครู่ก็ยิ้มออกมาได้ รีบเดินตรงไปเข้าไปหาชายผู้สูงอายุคนหนึ่งซึ่ง
เป็นเจ้าของร้านนี้

“ลุง ลุงจำ”

“ต้องการอะไรท่าน” ชายชราพูดอย่างพินอบพิเทา

นิกรยิ้มอายๆ แล้วกล่าวเป็นภาษาไทยอีสาน

“สัวมอยู่ไส”

ชายชราสอซึ้งเอือก แสดงสีหน้าไม่พอใจทันที พอนิกรถามแก่อีกด้วยประโยคเดิม แก่ก็ส่งภาษาอีสาน
เอ็ดตะโรลั่นหาว่านิกรดูถูกแก นายบึ้งเห็นท่าไม่ดีกลัวจะมีเรื่องก็รีบลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ใกล้ๆ เขาไต่ถามชายชรา
และพูดกันจนเข้าใจดี แล้วนายบึ้งก็หัวเราะลั่นหันมาพูดกับนิกรด้วยเสียงหัวเราะ

“สัวมอยู่ไส...ทางอีสานเขาแปลว่า...ห้องลูกสาวอยู่ไหน สัวมไม่ได้แปลว่าที่ถ่ายทุกข์หรือครับ”

นิกรอ้าปากหวอ

“งั้นเรอะ ว้า-มิน่าละตาลุงคนนี่ถึงทำตาเขียวกับฉัน” แล้วนิกรก็หัวเราะชอบใจ แต่แล้วก็หยุดหัวเราะ
ทันทีเพราะข้าศึกทำท่าจะโจมตีออกมาอีก

“พี่บึ้ง แก่ช่วยส่งภาษาพูดกับลุงที่เถอะว่า ฉันขอขี้มสัวมหน่อย เร็ว-เต็มฟัดแล้ว”

คนนำทางพูดภาษาไทยอีสานกับชายชราอย่างคล่องแคล่ว ชายชรายิ้มออกมาได้ แยกมือไหว้นิกร
พลางกล่าวคำขอโทษ ต่อจากนั้นก็พานายจอมทะเล้นเข้าไปหลังร้าน

ในช่วงโมงเดียวกันนั้นเองขบวนเดินทางก็ออกเดินทางไปจากอำเภอลำพูน ผ่านหน้าที่ว่าการอำเภอและ
สถานีตำรวจภูธรไปตามทางหลวง

จนกระทั่งขบวนเดินทางเข้าสู่ดงแห่งหนึ่ง คุณหญิงวาดซึ้งใช้ไล่เลียงคนนำทางถึงภูมิประเทศเหล่านี้

“ที่นี่เรียกว่าดงลานครับท่าน อีกสักครู่ใหญ่ๆ เราก็จะถึงผานกเค้า ซึ่งเป็นภูเขาคู่ที่สูงและสวยงามมาก”

“สัตว์ร้ายมีไหมจ๊ะ” คุณหญิงถามยิ้มๆ

“ก็ต้องมีลิศรับ ป่าทุกแห่งย่อมเป็นที่อยู่อาศัยของพวกสัตว์ป่า ท่านไม่ต้องวิตกหรือครับ เรามา
รถยนต์อย่างนี้ เสื้อข้างมัน ได้ยื่นเสียงเครื่องยนต์เข้าที่หลบหนีไปหมด ปืนยิงสัตว์ของเราก็มีอยู่แล้ว”

นิกรหลับแล้ว เขานอนหนุนคอกันท่ากรนเสียงสนั่นหวั่นไหว นันทาบ่นพึมพำตลอดเวลา คณะพรรค
๔ สหายซึ่งสนุกสนานร่าเริง กันเมื่อตอนเริ่มออกเดินทางเริ่มเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียบ้างแล้ว เพราะถูกรถเขี่ยทาง
หลวงตามชนบทไม่ใช่ถนนราชดำเนิน บางตอนก็ขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ

การเดินทางบุกป่าฝ่าดงไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น รถยนต์ทั้ง ๒ คัน คงเล่นตามกันไปในระยะห่าง
ประมาณ ๓๐ เมตร ออกจากดงแลงก็ถึงผานกเค้าซึ่งสวยงามสมจริงดังที่นายบึ้งเล่าให้ฟัง อากาศร้อนจัดดวง
ตะวันอยู่เหนือศีรษะปราศจากกลุ่มเมฆ ลมสังคีตเวียนมันร้อนราวกับคอกนรกทั้งเป็น ทุกคนเหงื่อไหลไคลย้อยไป
ตามกัน ตรงเชิงผานกเค้ามียุคเจ้าอยู่หลังหนึ่ง นายบึ้งบอกว่าเป็นศาลเจ้าของเจ้าพ่อปู่หลบคณะพรรค ๔ สหาย
ต่างยกมือไหว้พ่อปู่เพื่อแสดงความเคารพท่านผู้เป็นใหญ่ในที่นั้น

ขบวนเดินทางข้ามสะพานข้ามแม่น้ำพอง มองแลเห็นทางน้ำเล็กๆ ซึ่งฤดูนี้ตื้นเขินมาก เมื่อถึงหลัก
กิโลเมตรที่ ๑๓๓ มีทางแยกไปทางซ้าย แต่เนื่องจากถนนไม่ดี จึงต้องอาศัยทางเกวียนริมถนน

“โวย ร้อนจังโวย” คุณหญิงเอ็ดตะโรขึ้นดั่งๆ หันมามองคูดิเรก “ที่อินเดียมันร้อนขนาดนี้ได้ไหม
ดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มเปรี้ยวปากอยากจะคุยเรื่องอินเดียมานานแล้ว พอได้ยินคุณหญิงवाद กล่าวถามเช่นนี้
เขาก็รีบอธิบายเป็นคั่งเป็นแคว

“อินเดียหรือครับ ผมพูดแล้วคุณอาแทบจะไม่เชื่อ อากาศในฤดูร้อนที่อินเดีย ร้อนกว่านี้มากมายนัก
หน้าร้อนชาวอินเดียต้องหยุดงานทั้งประเทศ มันร้อนจนกระทั่งอมไข่ไก่เข้าไปในปากเพียง ๒๐ วินาทีเท่านั้น เขา
ไปออกมาปอก ไข่ขาวและไข่แดงแข็งเป็กลงไปเลยครับ น้ำในแม่น้ำลำคลองเดือดพล่าน ระหว่างเดือนเมษายน
รถไฟที่อินเดียต้องหยุดเดินหมด”

คุณหญิงवादขมวดคิ้วขึ้น

“ทำไมต้องหยุดล่ะ”

“ไม่หยุดยังงี้ได้ครับ รางรถไฟแดงแจ่มเหมือนเหล็กเผาไฟ ชนเล่นเหล็กก็ละลายเท่านั้น อุณหภูมิที่
อินเดียโอเวอร์ไปหน่อยครับ หน้าร้อนก็ร้อนระมัดหน้าหนาวก็หนาวจนกระทั่งอุณหภูมิลายออกมากลายเป็นก้อน
น้ำแข็ง ในระหว่างเดือนมกราคม หนาวจนคนตายทุกปี รถไฟต้องหยุดเดินอีก เหล็กรางรถไฟหดเข้ามาทาง
รถไฟหนึ่งกิโลเมตรหดเหลือเพียงครึ่งกิโลเมตรเท่านั้น”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นรถ คุณหญิงवादหันมากระซิบกับเจ้าคุณประสิทธิ์

“ฟังพ่อดิเรกแกโกหกสนุกดีเหมือนกัน” พูดจบท่านก็หันมาทักนายแพทย์หนุ่ม “แล้วหน้าฝนละ
พ่อดิเรก”

ดิเรกนิ่งนึก

“หน้าฝนก็แยครับ ภูเขาหิมาลัยทำให้เกิดฝนตกชุกมากเมื่อถึงฤดูฝนเมื่อปีที่ผมไปเที่ยวอินเดียตรงกับ
หน้าฝนพอดี ฝนตกหนัก ๓ วัน ๓ คืน น้ำท่วมเสาโทรเลข”

นวลล่อหัวเราะงอหาย

“ท่วมเสาโทรเลขคนก็ตายหมดนะซีคะ”

ดิเรกจู้ปาก

“เสาโทรเลขที่เขาองไว้บนดินครับ ไม่ใช่เสาโทรเลขที่ปักไว้”

เสียงหวนตะโกนกรอกหูนายแพทย์หนุ่ม

“พอแล้วไว้อย่างไม่ต้องเล่า”

คณะพรรค ๔ สหายฮาครีน คนขับรถกับคนนำทางหัวเราะหึ ๆ มาตลอดทาง ดร.ดิเรกสามารถทำให้ทุกคนลืมความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเพราะมีอะไรแปลกๆ ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้มาเล่าสู่กันฟังเสมอ

ใกล้จะถึงภูเขาดิ่งแล้ว มองแลเห็นภูเขาดิ่งสูงตระหง่านเงื้อมเขียวชอุ่มด้วยต้นไม้ ขบวนเดินทางผ่านหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งนายบั้งบอกว่า หมู่บ้านนี้เรียกว่าบ้านศรีฐาน รถยนต์ทั้ง ๒ คันแล่นตรงไปยังเชิงเขาภูเขาดิ่งจนกระทั่งถึงหลักกิโลเมตร ๐.๐๐๐

นายบั้งชี้แจงให้ฟังว่า ควรจะรีบกินอาหารกลางวันกันเสียให้เสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้นจะได้เดินทางขึ้นไปสู่ยอดภูเขาดิ่ง ถ้ามีไว้อี้อัฒาซ่าเกิดค้างกลางทางจะลำบาก

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สั่งหยุดพักไปพักผ่อนและให้ล่าเรียงสัมภาระลงจากรถ หลังจากนั้นก็เริ่มรับประทานอาหารกันอีกมื้อหนึ่งโดยอาศัยเสบียงกรังที่นำมาอย่างมากมายเหลือเกิน

ในราว ๑๒.๐๐ น.เศษ คณะพรรค ๔ สหาย ก็เริ่มต้นออกเดินทางขึ้นสู่ยอดเขา นายบั้งเดินนำหน้า ถัดมาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด นันทา , นวลลออ , ประภา, ประไพ , พล, นิกร , กิมหงวน, ดร.ดิเรก เจ้าแก้ว และพวกลูกหาบกับคนขับรถยนต์อยู่ท้ายขบวน รวมทั้งหมด ๒๖ คน พวกลูกหาบ ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองถึงแม้จะหาบหามสัมภาระมากมายเขาก็เดินทางได้คล่องแคล่วเกี่ยวกับความชำนาญของเขา

ภูมิประเทศบางแห่งเป็นทุ่งหญ้า บางแห่งก็มีต้นไม้ใหญ่น้อยหนาแน่น อุดมสมบูรณ์ไปด้วยไผ่ป่าธรรมชาติโดยรอบตัวสวยสดงดงามอย่างยิ่ง กล้วยไม้ป่าขึ้นอยู่ริมทางแต่เป็นกล้วยไม้ที่ไม่มีราคาค่างวดอะไรมีป้ายบอกตำบลระยะทางและความสูงเป็นแห่งไป อันเป็นประโยชน์ในการท่องเที่ยวศึกษาหาความรู้ เริ่มตั้งแต่ปางกั้ง ระยะเวลาจากเชิงเขา ๔๐๐ เมตร สูง ๗๕ เมตร เมื่อถึงปากกอกำทุกคนก็ขึ้นมาอยู่สูงจากพื้นดิน ๕๐ เมตรสามารถมองเห็นทิวทัศน์เบื้องล่างอย่างถนัด

ทุกคนรู้สึกเมื่อยจนขาแทบหลุด คุณหญิงวาดถึงกับร้องตะโกนออกมาดังๆ

“ไว้อย่างไรไปไม่ไหวแล้วไว้อย่างไร หยุดพักสูบน่องกันเสียก่อนเป็นยังไง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หันหน้ามายิ้มกับเมียของท่าน

“อดทนนะคุณหญิง เราเพิ่งเดินทางมาได้ ๕๐๐ เมตรเท่านั้นเอง”

คุณหญิงยิ้มแห้งๆ

“อ้ายเมตรหนึ่งนะมันแต่ไหนล่ะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ชูหัวแม่มือขึ้น

“แค่นี้”

“อู๊ยตาย” คุณหญิงอุทานเสียงหัวเราะ “เมตรอะไรของเจ้าคุณนะมันถึงได้สั้นนัก”

“ก็เมื่อดูมันยังงั้นล่ะ”

เสียงหวนตะโกนเข้าเจ้าคุณประสิทธิ์ทันที

“นั่นแน่ ตกคนแก่ จะตกก็ไม่ยกบอกให้รู้ล่วงหน้า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำตาเขียว

“ทำกะเซ้าตี เดี่ยวข้าก็จะตะเข้เข้าให้เท่านั้นเอง แดดกำลังร้อนนะไว้อย่างไร เมื่อยก็เมื่อยยังจะมากะเซ้าอีก”

ทันใดนั้นเอง เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ร้องเอะอะขึ้นท่านหกล้มกลิ้งขลุกๆ ลงไปตามทางลาดชันของภูเขาและไปติดอยู่ที่พุ่มไม้อันหนาที่บึงแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ริมทางคณะพรรค ๔ สหาย หัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน ท่านเจ้าคุณลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ยกมือปิดฝุ่นละอองตามเสื่อกางเกงแล้วเดินตามขบวนขึ้นมา

สูงขึ้นไปและสูงขึ้นไปตามลำดับ พวกผู้หญิงอ้าแอ้ไปตามกัน โดยเฉพาะคุณหญิงวาดทำให้การขึ้นเขาเสียเวลามากเพราะท่านขอร้องไห้หยุดพักบ่อยๆ นิกรเดินตุ้บตุ้บเป๊ะเหมือนคนเมาเหล้า ทุกคนเหงื่อไหลชุ่มโชกอ่อนระโหยโรยแรงไปตามกัน เสียหวนพลดปิ่นเกล้ายาวออกจากบ่าแล้วโยนทิ้ง เพราะต้องการให้สัมภาระที่ติดตัวมาลง หลังจากนั้นอาสาเสียก็ปลดกลิ้งถ่ายภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ออกมาโยนทิ้งไปอีก

นิกรทนความร้อนไม่ไหวถึงกับถอดเสื้อเชิ้ต ออกแลเห็นหนังกำพร้าแดงแฉะ เขาตะโกนเสียงกึกก้อง “นี่แหละโวย ภูจะคิง มีลูกส่งลูก มีหลานส่งหลานไม่ให้มันมา...โอย...ขาจะหลุดแล้วโวย”

ขบวนเดินทางมานะกัศพินเดินขึ้นสู่ยอดเขาต่อไปผ่านซำตาแฮก (คำว่า “ซำ” หมายถึงบ่อน้ำ) เจ้าแก้วเก็บมะขามป้อมและมะกอกมาแจกจ่ายพวกเจ้านายของเขา ซึ่งแก่ระหายน้ำอย่างดี ต่อจากซำตาแฮกถึงซำบอน ระยะทาง ๑,๗๖๐ เมตร สูง ๒๕๑ เมตร หมายความว่าสูงกว่าภูเขาทอง ประมาณ ๕ เท่า แลเห็นต้นไม้ใหญ่ที่อยู่เชิงเขาแลเลียบๆ ต้นเล็กนิดเดียว

คุณหญิงวาดกับเมียๆ ของ ๔ สหายไปไม่ไหวแล้ว จึงต้องหยุดพัก คนนำทางเตือนว่าการขึ้นเขาเพิ่งขึ้นมาได้หนึ่งใน ๕ ของระยะทาง ขอให้มานะกัศพินเดินต่อไปเพื่อให้ถึงหลังแป หรือยอดเขาก่อนค่ำ คุณหญิงวาดเมื่อหันหน้าเข้าถึงกับนั่งร้องไห้ เจริญพรนิกรกับเสื่อหวนลำดับญาติทั้งฝ่ายบิดาและมารดา ในที่สุดเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ปรึกษากับคนนำทางของท่าน

“บั้งโวย เมียฉันบ้อลัดเดินต่อไปไม่ไหวแล้วแกลองคิดดูทีหรือว่าเราจะมีทางช่วยเหลือ อย่างไรบ้าง”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

“ถ้าแกมีทางช่วยเหลือฉันจะให้รางวัลแกเป็นพิเศษร้อยบาท”

นายบั้งยิ้มแป้น

“ได้ขอรับ กระจกจะให้พวกลูกหาบตัดไม้ไผ่มาทำเป็นแคร่ และให้พวกลูกหาบช่วยกันหามคุณหญิงขึ้นไป พวกลูกหาบของพวกเราแข็งแรงครับ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“โอ-ยังงั้นก็ดีนะซีพี่ชาย ช่วยทำเพื่อฉันสักแคร่เถอะนะ ฉันจะตายอยู่แล้ว น่องมันปริจะระเบิดอยู่รอมร่อ ลูกสะบ้าที่หัวเข่าก็ไม่ยอมกระดูกกระดูกขาทั้งสองข้าง ไม่ยอมอยู่ในการบังคับของฉัน”

อาสาเสียยกมือสลักหน้านิกรเต็มแรง

“หน้อย จะนั่งแคร่ เดี่ยวถีบตกเขาเลยอ้ายเวร”

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง นายบั้งกับพวกลูกหาบก็ตัดไม้ไผ่และหาวยป่ามาทำแคร่ มีคันทามเสร็จเรียบร้อยเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ประคองคุณหญิงของท่านขึ้นนั่งบนแคร่ ชายร่างใหญ่ ๒ คน ซึ่งเป็นลูกหาบได้หามคุณหญิงพาเดินทางต่อไป คุณหญิงวาดนั่งหัวเราะคิกอยู่บนแคร่นั้น

ประไพเดินเร่เข้ามาหาผัวรักของหล่อน

“กรขา ถามจริงๆ เอะคะ กรรักเมียมากไหมคะ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วนี้หน้า

“ทำไมถามอย่างนี้ละจ๊ะไพ รักสิทุลหัว ในโลกนี้กรไม่เคยรักใครยิ่งไปกว่าไพของพี่เลย”

“ชื่นใจเหลือเกินพ่อยอดรัก รักเมียพี่ต้องให้เมียพี่จ๊ะค้อพี่ขึ้นไปนะคะ”

“อ้าว” นิกคราง “เอาหูเข้าให้แล้ว.....ปู่ไรตัวพี่เองก็จะตายมิดายแหล่อยู่แล้ว เสดยม์ทางวัศิศรอกๆ ไม่ได้ยืนเระะ พี่กำลังจะคิดอยู่ที่เดียวว่าพี่จะจีคอเจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วสคั้งเฮือก

“ไอ้ย- ไม่รับประทานละครับ ถึงบังคับก็ไม่ยอม รับประทานเป็นอะไรก็เป็นกัน อย่าพูดว่าจะจีคอผมอีกนะครับ รับประทานจีนพุดอกมีเรื่องแน่ รับประทานเหน้อยจนคอเป็นผงแล้ว หูตาพร่าพร่าวไปหมด โอโย... กูจะคิงนะมิง...ฮีม”

แทนที่จะโกรธเจ้าแห้วนิกกลับหัวเราะและเห็นใจเจ้าแห้วชอบข้าวของรุงรัง สพายปิ่นเล็กยาวถึง ๓ กระบอกซึ่งพวกเจ้านายส่งมาให้เจ้าแห้ว

ยิ่งสูงขึ้น ไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าก็ทวีขึ้นตามลำดับ ความเข้มแข็งแห่งกำลังใจเท่านั้นที่ทำให้คณะพรรค ๔ สหายมานะกัดฟันเดินทางต่อไป ประภาอดทนกว่าในหมู่ผู้หญิง นวลลอกกับประไพบนพิมพัมตลอดเวลา ส่วนคุณหญิงวาดสบายแล้ว ท่านนั่งสัปหงกอยู่บนแคร่

ขบวนเดินทางผ่านซำกกอกในเวลาเย็น เดินทางมาได้ ๒,๐๖๐ เมตร สูง ๔๒๑ เมตร

มันเป็นการเดินทางที่โหดร้ายที่สุด ความหวังที่จะขึ้นถึงหลังแปหรือยอดเขาก่อนค้ำนั้นได้ปราศจากการไปแล้ว ขบวนนักเที่ยวภูกะดิงผ่านซำกกอก,พรานแป, ซำกกหว่า, และพอถึงซำแคก็พอดีพลบค่ำ ได้ระยะทาง ๔, ๓๒๐ เมตร ความสูง ๘๐๑ เมตร

“ไอ้ย” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องเหมือนกับถูกปืนหลังจากท่านอ่านป้ายบอกระยะทาง,ความสูงจากระดับน้ำทะเลและเชิงเขา “กูตายแน่ขามันก้าวไม่ออกแล้วโว้ย หยุดพักนอนกันที่นี้แหละดาบั้ง พวกลูกหาบเขาก็เหน้อยมากให้เขาพักกันเถอะ กินข้าวกินปลากินเสียที”

นายบั้งไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย เขาเรียนท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างนอบน้อม

“เหลือระยะทางอีกกิโลเมตรเดียวเท่านั้นแหละครับท่าน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯทรุดตัวลงนั่งเหยียดแข้งเหยียดขา

“อีกเมตรเดียวฉันก็ไปไม่ไหวพักเถอะ ไม่เอาละโว้ย พรงนี้ค่อยเดินทางขึ้นหลังแปกันต่อไปหยุดพักซ่อมแซมแข่งขานเสียก่อน”

ลูกหาบสองคนที่ห้ามคุณหญิงวาดต่างวางแคร่ลงคุณหญิงวาดก้าวลงมาจากแคร่ยกแขนบิดขี้เกียจแล้วบ่นดั่งๆ

“ไอ้ย-นั่งคานหามเมื่อยจังโว้ย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯทำตาเขียว

“นั่งมาอย่างสบายยังจะบ่นว่าเมื่อยอีกหรือ แหมมกูเอ๊ย อยู่ดีๆ ไม่ว่าดีไม่รู้ว่าเสือกตามเขามาให้ลำบากตัวทำไมก็ไม่รู้ เช็ดจนตายเลย”

เป็นอันว่าหยุดพักผ่อนกันที่ซำแคนี้เอง ทุกคนเอนตัวลงนอนบนพื้นดินตามได้ต้นไม้ พวกลูกหาบเท่านั้นที่ยังคงทำงานง่วนอยู่ บ้างก็กางกระโจมที่พัก บ้างก็คิดไปหุงหาอาหารให้เจ้านายและสูกันกิน

หลังจากอาบน้ำสลับเปลี่ยนเสื้อผ้ากันเรียบร้อยและรับประทานอาหารค่ำแล้วคณะพรรค ๔ สหายก็ค่อยสดชื่นขึ้นบ้าง แต่ความเมื่อยล้ายังไม่บรรเทาเลย ต่างนั่งล้อมวงสนทนากันเงียบๆ ทุกคนช่วยกันเล่นงานนิกกับกิมหงวนที่วาดภาพภูกะดิงไว้หุรหุราสองเกลอนั่งหน้าจ้อยฟังคน โน้นคนนี้เทศนาเขา

ในราว ๒๐.๐๐ น. คณะพรรค ๔ สหายก็นอนหลับเป็นตาย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และพลนอนในเต็นท์หลังหนึ่ง เต็นท์ถัดมานันทา, คุณหญิงวาดกับประไพ, เต็นท์ที่สาม นวลลอกกับประภา ส่วน

คร.ดิเรก, นิกร, กับเสี่ยหวนสมักรนอนนอกเต็นท์ เจ้าแห้วนอนรวมกลุ่มอยู่ด้วยคนขับรถยนต์กับพวกลูกหาบนอนอยู่ทางหนึ่ง นายบึ้งผู้นำทางนั่งสัปหงกอยู่ข้างก้อนหิน ทำหน้าที่เป็นยามรักษาความปลอดภัยให้เจ้านาย กองไฟสามกองกำลังลุกโชน อากาศบนยอดเขาทวีความหนาวเยือกเย็นขึ้นตามลำดับ ทุกคนต้องห่มผ้าที่เตรียมเอามา

พระจันทร์แรม ๖ ค่ำโผล่พ้นขอบฟ้าในเวลา ๒๓.๐๐ น.เศษ กราดแสงนวลไปทั่วบริเวณ เสี่ยนิกรเพื่อละเมอลั่นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็ตกอยู่ในความสงบเงียบ กองไฟค่อยๆ มอดไปที่ละน้อย หยาดน้ำค้างหยดต้องใบไม้แห้งดังเปาะเปะตลอดเวลานานๆ ก็ได้ยินเสียงสัตว์ป่าร้องแหว่กั๊กวานมาแต่ไกล หมอกบางๆ ปกคลุมไปทั่วทั้งขุนเขาเงียบสงัดและวังเวงอะไรอย่างนั้น

ความหนาวเย็นของอากาศทำให้คุณหญิงวาดปวดท้องเบาจนรู้สึกตัวตื่น ท่านเป็นโรคไตพิการมาหลายปีแล้ว ปัสสาวะบ่อยๆ อากาศหนาวอย่างนี้ คืนหนึ่งราว ๕๐ ครั้ง คุณหญิงวาดใจหายวามเมื่อรู้สึกตัวว่าขณะนี้ท่านนอนอยู่ในท่ามกลางป่าดงพงไพร

ท่านลุกขึ้นนั่งกวาดสายตามองไปรอบเต็นท์ซึ่งเป็นเต็นท์ขนาดเล็กนอนได้เพียง ๓ คน แล้วท่านก้มมองดูนันทากับประไพ คุณหญิงเอื้อมมือเขย่าร่างประไพเบาๆ

“ไฟ- ไฟเอ๊ย- ไฟ”

ประไพยกมือปิดมือท่านและพูดเสียงงัวเงีย

“ปู่ไร้คนกำลังหลับ จะเรียกหาหอกอะไรกันนะ”

คุณหญิงวาดทำคอย่น ส่งเสียงเอ็ดตะโร

“ข้าเรียกเองโง่”

คราวนี้ทั้งประไพและนันทาดังสอตั้งคใจตื่น รีบพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือคุณอา” นันทาทถามเสียงสั้นๆ

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้

“ไม่มีอะไรหรืออีก แต่ว่าอาปวดท้องเยี่ยวจนทนไม่ไหวแล้ว” ท่านเปลี่ยนสายตามาที่ประไพ “ออกไปเป็นเพื่อนอาหน่อยซีแม่ไฟ”

จากแสงตะเกียงรั้วที่แขวนไว้หน้าเต็นท์ จะแลเห็นประไพทำหน้าที่เหยงเขอบกลหล่อนยิ้มแห้งๆ

“หนูไม่กล้าออกไปหรือคุณอาคะ มันเจ็บและน่ากลัวออกจะตายไป กลับเอาไข่เข้าๆ เอะคะ”

คุณหญิงวาดทำตาโต

“ไม่ไหวแล้วขึ้นกลับเอาไข่เพียง ๑๐ นาทีเป็นเยี่ยวราดแน่ ออกไปเป็นเพื่อนอาหน่อยเถอะวะ ปล่อยเถวหน้าเต็นท์นี้แหละ แม่นันออกไปด้วยกันก็แล้วกัน”

นันทาทอดหัวเราะไม่ได้ เอื้อมมือหยิบปืนพกได้หมอนขึ้นมา ประไพคว้าปืนลูกซองจัดแจงบรรจุกระสุนต่อจากนั้นทั้ง ๓ คนก็ลุกขึ้นพากันออกไปจากเต็นท์ แต่แล้วต่างก็วิ่งพรวดพราดกลับเข้ามาในเต็นท์อีก

“เห็นอะไรไหมแม่ นัน” คุณหญิงพูดเสียงระรัว

นันทาหน้าซีดเผือด

“เห็นคะ นัยน์ตากลมโตไม่ทราบว่าจะอะไร”

ประไพกอดเอวคุณหญิงวาดแน่น

“ผีป่ากระมังคะ”

“อา...วะ..ว่า...สะ..เอื้อ..มากกว่า อี้...ชนลูกได้กลิ่นสาปมันเดี๋ยวนี้เอง”

นั่นทาบลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง เดินไปที่ประตูกระโจมทอดสายตาฝ้าความมืดมองไปข้างหน้า แต่ก็ไม่เห็นมืออะไรจึงหันมาบอกแม่ผิวซึ่งเป็นทั้งอาของหล่อนด้วย

“ออกมาเถอะค่ะ คุณอารมณ์ไปแล้ว”

คุณหญิงวาด จูงมือประไพพาเดินมาทางประตูเต็นท์ ทันใดนั้นเองทั้งสามคนก็ตกใจแทบเป็นลมเมื่อได้ยินเสียงเสือดาวหนึ่งร้องคำรามขึ้นในระยะใกล้ชิด

“ฮึ่ม”

เสือในป่าไม่ใช่เสือในกรงสวนสัตว์เขาเดิน เพียงแต่กลิ่นสาปของมันก็ไม่ผิดอะไรกับสัญชาตญาณมัจจุราชซึ่งได้ชินเสียงมันร้องคุณหญิงวาดกับประไพและนั่นทาก็รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน

“เร็ว-นอนคลุมโปงเถอะวะเรา เพื่อมันบุกเข้ามามันจะได้เห็นเราเป็นท่อนไม้” คุณหญิงพูดแทบไม่เป็นภาษามนุษย์ เพราะความกลัวเสือดาวจนเกินไปนั่นเอง

“คุณอารมณ์หรือคะ” ประไพถามเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“หายปวดแล้ว อีซี่ - น้ากลัวจังโว้ย”

ทั้ง ๓ คนพากันลงนอนบนผ้าใบผืนใหญ่ตามเดิมต่างคลี่ผ้าห่มออกคลุมร่างและนอนเบียดเสียดกัน

คุณหญิงวาดสวดมนต์พิมพ์ัม

“นโมนมัส กำจัดออกไป อย่าเข้ามาใกล้ ปริณพทล ออกไปให้พ้น วินาศสันติ...เพียง...อิมังสังฆัง”

ประไพยกศอกสทิดคุณหญิงวาด

“อย่าสวดมนต์เลยคะคุณอาคะ เจ็บๆ ดึกว่าเสือมันกล้ากรายมาใกล้เต็นท์ของเรา เราก็พอจะได้ยินเสียงของมัน”

ความเจ็บเกิดขึ้นทันที ลมพัดมาวูบหนึ่งได้กลิ่นสาปเสืออย่างรุนแรง สักครู่ก็ได้ยินเสียงพยัคฆ์ร้ายร้องคำราม และแล้วเสียงใครคนหนึ่งร้องโอดครวญโหยหวน เจ้าลายพาดกลอนขนาด ๘ สอกคาบเอาลูกหาบคนหนึ่งไปกินแล้วขณะที่ชายผู้เคราะห์ร้ายกำลังนอนหลับสนิท

ทุกคนตกใจตื่น คณะพรรค ๔ สหายต่างคว้าปืนและไฟฉายวิ่งออกมานอกเต็นท์พอทราบเรื่องว่านายจันถูกเสือดาวเอาไปต่างก็ตระหนกตกใจไปตามกันคุณหญิงวาดพานั่นทากับประไพ ออกมานอกกระโจมเป็นรายสุดท้าย

“อะไรกันลูก” คุณหญิงกล่าวถามนายพัชราภรณ์ลูกชายคนเดียวของท่าน

พลว่า “เสือดาวเอาพวกลูกหาบของเราไปกินคนหนึ่งแล้วละครับ”

“ตายแล้ว” คุณหญิงอุทานเสียงสั่น แล้วท่านก็เป็นลมสิ้นสติล้มฮวบลงบนพื้นหน้ากระโจมที่พักนั่นเอง นายพัชราภรณ์ชวนนายบั้งกับลูกหาบอีก ๓ คนออกติดตามช่วยเหลือลูกหาบทันทีทุกคนหายว่องแล้วเจ้าคุณปัจฉิมฯ สั่งพวกลูกหาบให้ช่วยกันหาไฟมาส่องไฟเพิ่มเติม นึกกลัวเสือดาวอีกก็ยิงปืนเล็กยาวขึ้นฟ้าหลายนัด คณะพรรค ๔ สหายและพวกลูกหาบต่างเศร้าสลดใจไปตามกันที่ต้องเสียลูกหาบไปคนหนึ่ง

การติดตามเสือดาวนั้นไม่เป็นผล พลกับนายบั้งและลูกหาบที่ไปด้วยกลับมาถึงที่พักในราว ๒.๐๐ น.เศษ ไม่มีปัญหาอะไร นายจันตกเป็นเหยื่อของเจ้าลายพาดกลอนตัวนั้นเสียแล้ว

รุ่งขึ้น คณะพรรค ๔ สหายค่อยสดชื่นขึ้นบ้างแต่ก็ยังอ่อนเพลียและปวดเมื่อยไปทั่ว หลังจากรับประทานอาหารเช้ากันเรียบร้อยแล้ว พลก็ชวน ดร.ดิเรกและนายบั้งออกติดตามหาลูกหาบผู้เคราะห์ร้ายอีก กิมหวงกับนิกรติดตามไปด้วย ในราว ๘.๐๐ น. ทุกคนก็กลับมาอยู่ที่พัก นายจันถูกเสือดาวกัดนอนตายอยู่ใน

ระหว่างป่าไฟ ขาขาดหายไปข้างหนึ่ง เนื้อที่ท้องถูกกัดกิน พลกับพรรคพวกได้ช่วยนำศพนายจันไปทิ้งที่เหวแห่งหนึ่งและได้ทำพิธีไว้อาลัยให้ผู้ตายตามธรรมเนียม

๑๐.๐๐ น.ตรง กองเดินทางของคณะพรรค ๔ สหายต่างพากันขึ้นสู่อยอดเขาต่อไป สักครูใหญ่ๆ ก็ถึงถ้ำจับแบ ระยะทางจากเชิงเขา ๔,๗๕๐ เมตร และก่อนเที่ยงวันเล็กน้อย คณะพรรค ๔ สหายก็ขึ้นมาถึงหลังแปยอดเขาอันเป็นระยะทาง ๕,๗๕๐ เมตร และสูง ๑,๐๐๑ เมตร อากาศเยือกเย็นผิดปกติจนกระทั่งทุกคนลืมนึกไปว่าขณะนี้ เป็นฤดูร้อน อากาศข้างล่างร้อนแทบจะแผดเผาร่างกายให้ละลายไป ทุกคนต่างได้เห็นความสวยสดงดงามอันเป็นธรรมชาติของยอดเขาซึ่งมีเนื้อที่เป็นที่ราบกว้างขวางสุดสายตาสลัดกับอยู่บนแผ่นดิน

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ขอมริบว่าจะหาภูมิประเทศบนยอดเขาและอากาศดีเหมือนอย่างภูเกดงี้ในประเทศไทยคงจะหาไม่ได้แน่ ความงามของธรรมชาติทำให้คณะพรรค ๔ สหายตื่นตาตื่นใจไปตามกัน ต้นสน มากมายหลายพันต้นต้นแลตระหง่านไปทั่ว

กวางตัวหนึ่งวิ่งผ่านหน้าไปในระยะไม่เกิน ๕๐ เมตร มองแลเห็นถนัด มันกระโจนแล้วเข้าไปในพุ่มไม้พลรีบยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับ นายบึ้งกล่าวห้ามนายพัชรภรณ์ทันที

“อย่ายิง อย่าครับ”

พลลดปืนลงมองดูหน้าคนนำทางอย่างตื่นๆ

“ทำไมล่ะพี่บึ้ง กวางของเจ้าป่ายังงั้นหรือ”

ชาวกลางคนยิ้มอ่อนโยน

“เปล่าครับ แต่ว่า...ป่าบริเวณภูเกดงี้เป็นป่าที่รัฐบาลหวงห้าม ทางราชการห้ามตัดโค่นต้นไม้,ดอกไม้ และห้ามทำลายสัตว์ป่าทุกชนิด”

“อ้อ ยังงั้นเระ สัตว์ป่าบนนี้ถ้าจะมีมากกระมังพี่ชาย”

“ถูกแล้วครับ มีมากทีเดียว กวาง ,เสือด ,หมูป่า ,กระต่าย ชุกชุมครับเนื่องจากภูมิประเทศเป็นทุ่งหญ้าโดยมาก”

คุณหญิงวาดเดินตูปตูปเหมือนนักมวยถูกน็อคตรงเข้ามาหาคนนำทาง

“พาพวกเราไปพักที่บังกาโลเถอะ บังกาโลอยู่ที่ไหนล่ะ”

นายบึ้งว่า “ต้องเดินไปอีก ๓ กิโลเมตรครับท่าน”

“ไอ้ย ไม่เอาแล้ว “ คุณหญิงเอ็ดตะโร “พักกันที่ศาลากรมทางนี่ก็แล้วกัน ขาฉันมันจะหลุดอยู่แล้วละแกพักกันเพียงคืนเดียวเท่านั้นพรุ่งนี้กลับแล้วจันอยู่ต่อไปอีกสักสองสามวันจันคงตายแน่ เจ็บและว่าเหว่เหลือเกิน

๔ นางสาวสนับสนุนคุณหญิงวาดคือขอให้พักนอนกันที่นี้ นายบึ้งจึงสั่งลูกหาบให้หยุดยั้งการเดินทางแต่เพียงแค่นี้ ต่อจากนั้นคณะ ๔ สหายก็นั่งพักนอนภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง อากาศเยือกเย็นเหมือนฤดูหนาว มีหมอกบางๆ ปกคลุมตลอดจนเขาอันกว้างใหญ่และลมพัดโอบเอื้อยตลอดเวลา คร.ดิเรกถ่ายภาพไว้ได้มากมาย

“พี่ชาย” เลี้ยหวนกล่าวกับนายบึ้ง “ประเดี๋ยวพาพวกเราไปเที่ยวเถอะนะให้พวกผู้หญิงและลูกหาบอยู่เฝ้าที่พัก มีที่เที่ยวที่ไหนบ้างล่ะ”

คนนำทางยิ้มให้อาเสี

“มีมากทีเดียวครับ ผมจะพาคุณไปชมน้ำตกที่สวยถ้ำใหญ่,น้ำตกวังกว้าง,ฝายมากดก, สระอะโนดาบ,วัดพระแก้ว หรือถ้าคุณเดินไหวผมจะพาไปดูหินรูปม้าสวยงามมากเชียวครับ อยู่ไกลจากนี้ ๘ กิโลเมตร”

อาเสียกลิ้นน้ำลายเอื้อก

“ตั้ง ๘ กิโลเมตรจะขาลังแน่ เอาไว้ฉันไปคู่มือจริงๆ ที่กรุงเทพฯดีกว่า พวกเราไปเที่ยวใกล้ๆแล้วกัน
อยากจะทำน้ำตกและสระอะโนตายมาก”

“ไปซีครับ ทั้งน้ำตกและสระอะโนตายมีน้ำไหลรินตลอดปี น้ำไหลไม่ใคร่แรงและไม่สูง หรือขอรับ
แถวนี้รื่นรมย์สบายมาก ที่สระอะโนตายเมื่อก่อนนี้มีสัตว์ป่ามากมายเขี้ยวครีบ แต่เดี๋ยวนี้ตั้งแต่พวกชาวพระนคร
มาเที่ยวชกจะบางตาไป พวกนักนิยมไพรยิ่งสับันหมดทั้งๆ ที่เป็นป่าหวงห้าม”

การสนทนาสิ้นสุดลงทันทีเมื่อนกยูงตัวหนึ่งบินมายังบริเวณลานกว้างห่างจากคณะพรรค ๔ สหายเพียง
ไม่กี่ม้าน้อย

เจ้าคุณปัจฉิมฯ นึกคนองมือก็คิดว่าป็นลูกของยกขึ้นปลดเชฟและประทับบ่าแล้วท่านก็เหนียวไถย
“ปึง”

นกยูงตัวนั้นคั่นพรวดและสงบเงียบ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยืมให้เจ้าคุณปัจฉิมฯ

“อ้อ เจ้าคุณนี่ไม่กลัวเลยแฮะ ระยะห่างแค่นี้ไม่น่าจะยังถูกเลย”

นิกรเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ป่าเขาหวงห้ามรู้แล้วไม่ใช่หรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ หันมาค้อนลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ไม่มีเจ้าหน้าที่มากคอยควบคุมหรือกะ”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ คุณพ่อไปยิงมันทำไมนกยูงเป็นสัตว์โลกที่สวยงาม อะไว้...แต่แล้วจะทำ
บาปอีก ไม่รู้จักมีความเมตตากรูณาต่อสัตว์โลก”

แล้วนิกรก็หันมาทำตาเขี้ยวกับเจ้าแห้ว

“เฮ้ย-ไปเอามันมาทากลือพริกไทยกระเทียมปึงให้ข้ากินเย็นนี้”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครื้น คร.ดิเรก, เจ้าแห้วเดินเล่นแถวนี้เพื่อถ่ายภาพวิวงามๆ พลคว่าป็นลูก
กรตบูกเข้าไปในป่าข้างทางยิงนกเล่น นอกนั้นนั่งจับกลุ่มสนทนากันชมธรรมชาติอันสวยสดงดงามของภูเกดิ่งนี้
ต่อไปนี้เป็นข้อความในสมุดบรรทึกของอาสาเสวกิมหงวนซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการเดินทางกลับ

พุทธที่ ๖ พฤษภาคม ๒๔๕๐

ลาก่อนภูเกดิ่ง ลาชันวันนครเขี้ยวเว้ย ไม่ควรจะถ่อกายมาให้มันลำบากยากเย็นเลย อยากจะให้รถบด
ถนนนวดเราเหลือเกินจะได้หายเมื่อย พวกเราอำลาขอดเขาภูเกดิ่งในเวลา ๘.๐๐ น. เศษ นิกรจับสัตว์ประหลาด
มาตัวหนึ่ง นายบั้งบอกว่าสัตว์ชนิดนี้เรียกว่า “ปู้รู” ตัวเหมือนเต่าแต่กระดองนี้ม หางยาวราว ๕ ซม. แต่ขี้ของมัน
จะเหมือนขี้เต่าหรือยัง ยังไม่ได้พิสูจน์ นายบั้งแก้วว่า “ปู้รู” จะมีชีวิตอยู่ได้บนยอดภูเกดิ่งเท่านั้น เมื่อเอามันลงมา
อย่างไรมันก็ต้องตาย นายบั้งไม่ได้โกหก “ปู้รู” ของเจ้ากรม่องท่องไปแล้วเมื่อพวกเราลงมาถึงถ้ำจับแงบ (ชื่อ
ตะหวักตะบวยอะไรก็ไม่รู้เรียกยากเหลือเกิน)

ขาลงพวกเราขี้เมื่อยล้าอ่อนเพลียอยู่ทำให้เกือบตกเขาตาย เพราะตัวมันจะพุ่งลงมาข้างล่างเสียเรื่อยต้อง
พักกันมาตลอดทาง พวกเราได้พบ “ขี้เสื่อ” สองแห่งเข้าใจว่าตัวของมันคงป้วนเปียนอยู่แถวนี้เพราะขี้ยังใหม่
และสดอยู่

ในที่สุด พวกเราได้มานะกัดฟันลงมาถึงเชิงเขาโดยสวัสดิภาพในราว ๑๕.๐๐ น. เศษ ไอ้- เจ็ดจนตาย
เลย บอกไม่ถูกว่ามันเห็นคเห็นน้อยและอ่อนเพลียเพียงไหน หนามเกี่ยวหน้าตาเนื้อตัวเป็นริ้วรอยไปตามกัน

ก่อนจะขึ้นรถนิกรเกิดตีกับเมียอย่างอุตถุค คุณอาหญิง เอาร่มฟาดกะบาล คนละที เลขเล็กแล้วต่อกัน
พวกเรารลงมาถึงเชิงเขาก็นั่งพักกันเพียงครู่เดียวเท่านั้นแล้วก็ขึ้นรถยนต์เดินทางกลับขอนแก่น

ขบวนเดินทางของเรามาถึงขอนแก่นก่อนค่ำแล้วพักที่โรงแรมเก่าๆ นั้นแหละพวกเรานอนหลับกันเป็น
ตาย คุณอาหญิงได้จ่ายเงินให้คนนำทางและพวกลูกหาบเรียบร้อยตามสัญญาที่ตกลงกัน นอกจากนี้ยังจ่ายเงิน
๑,๐๐๐ บาท ให้นายบึ้งเอาไปให้ภรรยาของนายจันที่ถูกเสือกเอาไปกิน บรรดาข้าวของสัมภาระในการเดินป่า
ตลอดจนหม้อข้าวหม้อแกงเราให้พวกลูกหาบไปหมด

พฤษี ๗ ที่ ๗ พฤษภาคม ๕๖

พวกเรตื้นนอนก่อน ๕.๐๐ น. อาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็รีบไปสถานีรถไฟ รดเร็วพิเศษขอนแก่น -
กรุงเทพฯ ออกจากสถานีขอนแก่น ๖.๑๕ น. ลาก่อนขอนแก่นจำ สิ้นสุดกันที่นะจ๊ะ ตายแล้วเกิดใหม่ก็เห็นจะไม่
ยอมมาอีก

ขบวนเดินทางของเราถึงกรุงเทพฯ ๑๘.๕๕ น. พวกเราแะกินข้าวที่ราชธานี ใ้เจ้าแก้วไปเอารถที่
บ้านมารับพวกเรา

บันทึกการเที่ยวภูกะดิงของกิมหงวนสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

-----จบบริบูรณ์-----